

การสร้างศาสนศาสตร์ ของคุณ

บทที่ 4

สิทธิอำนาจในศาสนศาสตร์

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2019 by Third Millennium Ministries

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced in any form or by any means for profit, except in brief quotations for the purposes of review, comment, or scholarship, without written permission from the publisher, Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707.

Unless otherwise indicated all Scripture quotations are from The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®), copyright © 2001 by Crossway, a publishing ministry of Good News Publishers. Used by permission. All rights reserved.

ABOUT THIRDMILL

Founded in 1997, Thirdmill is a non-profit Evangelical Christian ministry dedicated to providing:

Biblical Education. For the World. For Free.

Our goal is to offer free Christian education to hundreds of thousands of pastors and Christian leaders around the world who lack sufficient training for ministry. We are meeting this goal by producing and globally distributing an unparalleled multimedia seminary curriculum in English, Arabic, Mandarin, Russian, and Spanish. Our curriculum is also being translated into more than a dozen other languages through our partner ministries. The curriculum consists of graphic-driven videos, printed instruction, and internet resources. It is designed to be used by schools, groups, and individuals, both online and in learning communities.

Over the years, we have developed a highly cost-effective method of producing award-winning multimedia lessons of the finest content and quality. Our writers and editors are theologically-trained educators, our translators are theologically-astute native speakers of their target languages, and our lessons contain the insights of hundreds of respected seminary professors and pastors from around the world. In addition, our graphic designers, illustrators, and producers adhere to the highest production standards using state-of-the-art equipment and techniques.

In order to accomplish our distribution goals, Thirdmill has forged strategic partnerships with churches, seminaries, Bible schools, missionaries, Christian broadcasters and satellite television providers, and other organizations. These relationships have already resulted in the distribution of countless video lessons to indigenous leaders, pastors, and seminary students. Our websites also serve as avenues of distribution and provide additional materials to supplement our lessons, including materials on how to start your own learning community.

Thirdmill is recognized by the IRS as a 501(c)(3) corporation. We depend on the generous, tax-deductible contributions of churches, foundations, businesses, and individuals. For more information about our ministry, and to learn how you can get involved, please visit www.thirdmill.org.

สารบัญ

I.	บทนำ	1
II.	นิกายโรมันคาทอลิกยุคกลาง	2
	A. สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์	2
	1. การดลใจ	2
	2. ความหมาย	4
	3. ความคลุมเครือ	5
	B. สิทธิอำนาจของพระศาสนจักร	5
	1. สิทธิอำนาจในอดีต	6
	2. สิทธิอำนาจยุคกลางร่วมสมัย	7
III.	นิกายโปรเตสแตนต์ยุคแรก	8
	A. สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์	9
	1. การดลใจ	9
	2. ความหมาย	11
	3. ความชัดเจน	12
	B. สิทธิอำนาจของคริสตจักร	14
	1. . สิทธิอำนาจในอดีต	15
	2. สิทธิอำนาจโปรเตสแตนต์ยุคร่วมสมัย	18
IV.	นิกายโปรเตสแตนต์ยุคร่วมสมัย	19
	A. สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์	19
	1. การดลใจ	19
	2. ความหมาย	21
	3. ความชัดเจน	23
	B. สิทธิอำนาจของคริสตจักร	26
	1. สิทธิอำนาจในอดีต	26
	2. สิทธิอำนาจโปรเตสแตนต์ยุคร่วมสมัย	28
V.	สรุป	30

การสร้างศาสนศาสตร์ของคุณ

บทที่ 4

สิทธิอำนาจในศาสนศาสตร์

บทนำ

คุณเคยสังเกตไหมว่าเราใช้เวลาในชีวิตมากเท่าไรในการแสวงหาและยอมทำตามผู้มีอำนาจ? ผมทราบดีว่าอาจฟังเป็นเรื่องแปลกที่จะพูดเรื่องนี้ในยุคสมัยปัจจุบัน แต่มันคือเรื่องจริง เมื่อรถของเราเสีย เรามองหาใครสักคนที่สามารถซ่อมรถได้ เมื่อเราป่วย เราก็มองหาเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ ในเกือบจะทุกมิติของชีวิต หากเราเมื่มีปัญหา เราก็มองหาผู้มีอำนาจและฟังพวกเขาอย่างตั้งใจ แล้วก็จะยอมทำตามผู้มีอำนาจเหล่านั้น ไม่มากก็น้อย

เรื่องราวคล้ายๆ ข้างต้นเป็นจริงในศาสนศาสตร์คริสเตียน เช่นกัน หากเราเป็นผู้มีปัญหา เราจะเชื่อฟังผู้มีอำนาจต่างๆ ในศาสนศาสตร์ เรามองหาหมักคฤห์เพื่อนำเราไปในทางที่ถูกต้องและฟังพวกเขาอย่างตั้งใจ หากดูผิวเผินอาจดูเหมือนว่าคำถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจในศาสนศาสตร์คริสเตียนเป็นเรื่องง่าย แต่ตลอดหลายพันปีที่ผ่านมา ขณะที่คริสเตียนมองหาคำแนะนำเกี่ยวกับศาสนศาสตร์นั้น พวกเขาได้พบว่ามีประเด็นขัดแย้งในทางปฏิบัติที่สำคัญมากเกิดขึ้นเสมอ สิทธิอำนาจแบบไหนที่เราจำเป็นต้องมีสำหรับศาสนศาสตร์คริสเตียน? และเราจะหาสิทธิอำนาจนั้นได้ที่ไหน?

ในบทที่ 4 นี้ ซึ่งอยู่ในชุดบทเรียน *การสร้างศาสนศาสตร์ของคุณ* มีชื่อว่า “สิทธิอำนาจในศาสนศาสตร์” เพราะว่าเราจะสำรวจประเด็นสำคัญที่เกี่ยวกับการค้นหาและติดตามหรือทำตามสิทธิอำนาจในขณะที่เราสร้างศาสนศาสตร์ของเรา เราจะเน้นพิจารณาถึงวิธีการต่างๆ ที่คริสเตียนใช้ตอบสนองต่อประเด็นเหล่านี้ในสามยุคสมัยของประวัติศาสตร์คริสตจักร ลำดับแรก เราจะสรุปมุมมองต่างๆ ว่าด้วยสิทธิอำนาจทางศาสนศาสตร์ของพระศาสนจักรโรมันคาทอลิกยุคกลาง ลำดับที่สอง เราจะศึกษาว่าชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกมีความเข้าใจอย่างไรเกี่ยวกับสิทธิอำนาจทางศาสนศาสตร์ และลำดับที่สาม เราจะศึกษาว่าคริสเตียนยุคร่วมสมัยควรจะจัดการกับประเด็นเหล่านี้ได้อย่างไร เราเริ่มโดยพิจารณามุมมองของนิกายโรมันคาทอลิกยุคกลางว่าด้วยสิทธิอำนาจในศาสนศาสตร์ คริสเตียน

นิกายโรมันคาทอลิกยุคกลาง

การศึกษาทุกบทเรียนในชุดนี้ เราให้ความสนใจกับศาสนศาสตร์สายปฏิรูปหรือโปรเตสแตนต์เป็นหลัก แต่บ่อยครั้งก็เป็นประโยชน์ที่จะเริ่มต้นจากนิกายโรมันคาทอลิกยุคกลางในฐานะฉากหลังของมุมมองสายโปรเตสแตนต์ ดังที่เราจะได้เห็น ต่อไปว่า มุมมองสายปฏิรูปต่อสิทธิอำนาจในศาสนศาสตร์ โดยส่วนใหญ่แล้วพัฒนาขึ้นเพื่อตอบสนองต่อข้อผิดพลาดต่างๆ ของพระศาสนจักรยุคกลาง

ในบทนี้ ขณะที่เราศึกษาพระศาสนจักรยุคกลาง เราจะอภิปรายในสองหัวข้อคือ ประการแรก หลักคำสอนยุคกลางว่าด้วยสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ และประการที่สอง มุมมองว่าด้วยสิทธิอำนาจของพระศาสนจักร เราจะเริ่มที่สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ในพระศาสนจักรโรมันคาทอลิกยุคกลาง

สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์

ก่อนการปฏิรูปศาสนา บัณฑิตบุคคลและคณะนิกายที่มีระเบียบแตกต่างกัน ต่างตอบสนองต่อพระคัมภีร์อย่างหลากหลายวิธี ถึงกระนั้น ก็กล่าวได้ว่านักศาสนศาสตร์ยุคกลางส่วนใหญ่เชื่อในสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ (อย่างน้อยก็ในทางทฤษฎี) แต่ในทางปฏิบัติแล้ว

จุดยืนของพระศาสนจักรยุคกลางต่อพระคัมภีร์นั้น ไม่อาจจะกล่าวว่า มีความมุ่งมั่นยึดถือในสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ได้เลย

ในขณะที่เราศึกษาปัญหาข้างต้น เราจะอภิปรายในสามประเด็น ประเด็นแรก มุมมองสุดโต่งว่าด้วยการคล้อยของพระคัมภีร์ในช่วงยุคกลาง ประเด็นที่สอง มุมมองที่เกินพอดีในเรื่องความหมายของพระคัมภีร์ และประเด็นที่สาม ข้อโต้แย้งที่เกินจริงเกี่ยวกับความคลุมเครือของพระคัมภีร์ เรามาเริ่มกันโดยการพิจารณามุมมองแบบยุคกลางว่าด้วยการคล้อยของพระคัมภีร์

การคล้อย

โดยทั่วไปแล้ว นักศาสนศาสตร์คาทอลิกยุคกลางยอมรับว่า พระคัมภีร์มาจากการการคล้อยของพระเจ้าโดยสมบูรณ์ และถูกจัดทำขึ้นโดยมนุษย์ในฐานะเครื่องมือของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม น่าเสียดายที่ในช่วงเวลานี้ของประวัติศาสตร์คริสตจักร

นักศาสนศาสตร์หลายคนมีความคิดสุดโต่งในแง่ความเข้าใจเกี่ยวกับการดลใจ โดยที่พวกเขาเน้นต้นกำเนิดของพระคัมภีร์ที่มาจากพระเจ้าโดยละเลยต้นกำเนิดของพระคัมภีร์ในแง่ที่มาจากมนุษย์และในเชิงประวัติศาสตร์

ตัวอย่างเช่น นักศาสนศาสตร์ยุคกลางฝั่งปาปรัฐนิกายกรีกเป็น อย่างมาก อาทิ ลัทธิเพลโตใหม่ ลัทธิอริสโตเติล โดยปรัชญาเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการจัดประเภทและลำดับความสำคัญของ ศาสนศาสตร์คริสเตียนในหลายลักษณะ

เนื่องด้วยปรัชญาเหล่านี้ให้คุณค่ากับความเป็นจริงนิรันดร์มากกว่าความเป็นจริงแบบชั่วคราวและความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ นักศาสนศาสตร์ คริสเตียนเรียนรู้ที่จะตระหนักว่าต้นกำเนิดของพระคัมภีร์ที่มาจากสวรรค์มีความสำคัญต่อคุณลักษณะของพระคัมภีร์มากกว่า ต้นกำเนิดในเชิงประวัติศาสตร์และในแง่ที่มาจากมนุษย์

นอกจากนี้ นักปราชญ์พระคัมภีร์ในยุคกลางขาดองค์ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์โบราณยุคกำเนิดพระคัมภีร์จนถึงระดับที่ว่าพวกเขาไม่สามารถใช้ภูมิหลังเชิงประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ให้เกิดประโยชน์ได้ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงเน้น ไปยังสิ่งที่พวกเขา รู้ (นั่นคือข้อเท็จจริงที่ว่าพระคัมภีร์ประกอบด้วยความจริงเหนือกาลเวลาที่พระเจ้าผู้เป็นนิรันดร์แห่งสวรรค์ได้ทรงเปิดเผยแก่เรา) และมักจะมองข้ามประเด็นอื่น ๆ ไป

การที่พระศาสนจักรยุคกลางเน้นที่ต้นกำเนิดของพระคัมภีร์ที่มาจากสวรรค์ได้ ทำให้เกิดความเชื่อที่ไม่น่าเกิดขึ้นเกี่ยวกับความหมายของพระคัมภีร์เช่นกัน (ตีความหมายเกินเลย) เป็นที่เชื่อกันอย่างกว้างขวางว่า

ต้นกำเนิดของพระคัมภีร์ที่มาจากสวรรค์บอกเป็นนัยว่าพระคัมภีร์ไม่ได้สื่อความหมายต่อคนอ่านในวิถีทางเดียวกับหนังสือ เล่มอื่น ๆ ตรงกันข้าม เพราะว่าพระเจ้าทรงดลใจพระคัมภีร์ จึงเต็มด้วยความหมายต่าง ๆ

นักศาสนศาสตร์ยุคกลางจำนวนมากติดตามนักบุญออกัสติน ด้วยความเชื่อว่าข้อพิสูจน์ข้อหนึ่งการดลใจของพระคัมภีร์ก็คือการที่ข้อความต่าง ๆ ในพระคัมภีร์มีความหมายหลากหลาย

ลองพิจารณาสิ่งที่ออกัสตินได้เขียนไว้ในพระธรรมเล่มที่สามของหนังสือ *On Christian Doctrine*

เมื่อ ... ถ้อยคำเดียวกันในพระคัมภีร์ มีการตีความสองแบบหรือมากกว่า แม้ว่าความหมายตามเจตนาของผู้เขียนพระธรรมเล่มนั้นยังคงเป็นปริศนา ก็ไม่ได้เป็นเรื่องอันตราย ... เพราะในเรื่องที่เกี่ยวกับพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์จะมีการทรงจัดเตรียมแบบ ไหนอีก ที่ใจกว้างและหลากหลายสมบูรณ์ได้เท่านี้ ในแง่ที่ว่าถ้อยคำเดียวกันอาจเป็นที่เข้าใจได้ในหลายความหมาย?

ในหลายแง่มุม เราสามารถชื่นชมมุมมองการยกย่องพระคัมภีร์ของนักบุญออกัสติน พระคัมภีร์ไม่ใช่หนังสือธรรมดา และคุณสมบัติพิเศษต่าง ๆ นั้นบ่งชี้ถึงการการดลใจจากพระเจ้า นอกจากนี้ เรายังเห็นพ้องกันว่า จากแง่มุมพระคัมภีร์เองก็สามารถอธิบายได้ถึงการทรงควบคุมของพระเจ้าในการเขียนพระคัมภีร์

ความหมาย

แต่มุมมองของนักบุญออกัสตินไปไกลกว่านั้นมาก เขาเชื่อว่าการการดลใจจากพระเจ้าทำให้ข้อความต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ มีความหมายหลากหลาย ออกัสตินเชื่อว่า แทนที่จะมุ่งเน้นความสนใจของเราไปที่ความหมายที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ที่เป็นมนุษย์พยายามจะสื่อสาร เราควรให้ความสนใจกับความหมายต่าง ๆ ที่พระเจ้าตั้งใจจะสื่อสารกับเรา เราจะเรียกมุมมองของเขาและมุมมองอื่นที่เกี่ยวข้องว่า

“มุมมองแบบพหุนิยมคลาสสิก” (classical polyvalence)

อันหมายถึงความเชื่อที่ว่าข้อความในพระคัมภีร์มีความหมายหรือคุณค่าในหลากหลายระดับเพราะว่าเป็นข้อความที่มาจากพระเจ้า

ตัวอย่างที่รู้จักอย่างกว้างขวางของมุมมองแบบพหุนิยมคลาสสิกก็คือแนวทาง การตีความของ John Cassian ที่เป็นที่รู้จักในชื่อว่า *Quadrigena* ตามแนวทางนี้ ข้อความในพระคัมภีร์ควรได้รับการพิจารณาในฐานะที่มีความหมายต่างกัน 4 แบบ คือ แบบแรก การตีความตามตัวอักษร คือความหมายแบบพื้น ๆ หรือธรรมดาของข้อความนั้น แบบที่สอง การตีความเชิงอุปมา ซึ่งตีความข้อความในภาพอุปมาที่สะท้อนความจริง ด้านหลักคำสอน แบบที่สาม การตีความเชิงศีลธรรมซึ่งสร้างแนวทางด้านจริยธรรมสำหรับคริสเตียน และแบบที่สี่ การตีความตามหลักจิตวิญญาณซึ่งเน้นพิจารณาวิธีการต่าง ๆ ที่ข้อความกล่าวถึงการบรรลุผลของพระสัญญาต่าง ๆ ของพระเจ้าในวันพิพากษา

รายละเอียดของ *Quadrigena* และตัวอย่างอื่น ๆ ของมุมมองแบบ พหุนิยมคลาสสิกไม่ใช่เรื่องสำคัญต่อวัตถุประสงค์ของเรา และมีนักเขียนจำนวนมากได้อธิบายเรื่องนี้ไว้แล้ว ในที่นี้เราเพียงมุ่งเน้นความเข้าใจว่าเมื่อเข้าสู่ยุคปฏิรูปศาสนา นักศาสนศาสตร์คาทอลิกส่วนใหญ่เชื่อว่า ความหมายต่าง ๆ ของข้อความในพระคัมภีร์นั้นมีความหมายไกลเกินสิ่งที่เราเรียกกันในปัจจุบันว่าความหมายปกติหรือธรรมดา นอกจากนี้ พวกเขาจะเชื่อว่าความหมายเพิ่มเติมต่าง ๆ ในย่อหน้าที่แล้ว ไม่ได้มีรากฐานมาจากความหมายที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ตั้งใจจะสื่อสาร

อันที่จริง การตีความตามตัวอักษรหรือแบบพื้น ๆ มักจะถูกถือว่าอยู่ในระดับพื้นฐานเกินไปสำหรับการตีความในทางศาสนศาสตร์อย่างจริงจัง

ในทางตรงข้ามนักศาสนศาสตร์ได้รับการหนุนใจให้เอาใจใส่ระดับชั้นความหมายที่ซ่อนอยู่ลึกซึ้งกว่า เพราะว่าเป็นสิ่งสำแดงถึงความลึกล้ำของพระทัยพระเจ้าที่มีต่อคริสตจักร
ความคลุมเครือ

แนวทางแบบยุดกลางในการศึกษาการดลใจและความหมายของพระคัมภีร์นำไปสู่การเน้นที่คุณลักษณะอีกประการหนึ่งของ พระคัมภีร์มากเกินไป นั่นคือ ความคลุมเครือ พระคัมภีร์ถูกปฏิบัติต่อในฐานะหนังสือที่เนื้อหาไม่ชัดเจนอย่างมาก ยกเว้นสำหรับบางคน que พระเจ้าประทานความเข้าใจลึกซึ้งเหนือธรรมชาติ

ถึงตอนนั้นคงไม่แปลกใจว่าเนื้อหาของพระคัมภีร์คงยากที่คริสเตียนธรรมดาในยุคนั้นจะเข้าใจได้ ประการแรก พระคัมภีร์เป็นของหายากที่น้อยคนจะเข้าถึงได้ ประการต่อมา ภาษาละตินเป็นภาษาหลักของพระคัมภีร์และศาสนศาสตร์ และมีเพียงคนที่มีการศึกษาสูงจำนวนน้อยที่เข้าใจภาษาละตินได้ดีพอที่จะใช้งานจริง ดังนั้น เป็นเรื่องเข้าใจได้ว่าทำไมพระคัมภีร์จึงเป็นหนังสือต้องห้ามสำหรับคริสเตียนทั่วไปในยุคนั้น

ขณะเดียวกันพระคัมภีร์ก็ถูกถือว่าคลุมเครือแม้กระทั่งสำหรับคนที่มีความสามารถและโอกาสในการอ่านพระคัมภีร์ พระเจ้าได้ทำให้มีหลายระดับชั้นของความหมายในพระคัมภีร์ที่ถูกซ่อนจากการมองเห็นปกติ

ลองนึกว่ามีใครสักคนเอารูปของหีบสมบัตินี้ที่ปิดอยู่มาให้คุณดูแล้วขอให้คุณบอกว่ามีสมบัติอะไรบ้างอยู่ในหีบนั้น แน่ใจว่าเป็นไปไม่ได้ที่เราจะรู้ว่าอะไรอยู่ในหีบ เพราะสมบัติต่าง ๆ ถูกซ่อนอยู่

เช่นเดียวกันกับสถานะของพระคัมภีร์ในพระศาสนจักรยุคกลาง

เมื่อเข้าสู่ยุคปฏิรูปศาสนา ความเชื่อที่คลุมเครือของพระคัมภีร์ทำให้เกิดเป็นไปไม่ได้ที่พระคัมภีร์จะมีสิทธิอำนาจอย่างแท้จริงในทางปฏิบัติเหนือการสร้างศาสนศาสตร์ แน่ใจว่าในทางทฤษฎี พระคัมภีร์ยังคงเป็นหีบสมบัติที่ได้รับการการดลใจจากพระเจ้าสำหรับศาสนศาสตร์คริสเตียน แต่ในทางปฏิบัติ พระคัมภีร์ยังคงถูกปิดไว้ โดยคลุมเครือมากจนไม่สามารถเป็นแสงสว่างให้กับนักศาสนศาสตร์ในการทำงานของพวกเขาได้

เมื่อเข้าใจมุมมองแบบยุดกลางเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์แล้ว เราพร้อมที่จะพิจารณาประเด็นที่สองต่อไป นั่นคือ สิทธิอำนาจของศาสนศาสตร์คริสตจักรในพระศาสนจักรยุคกลาง

สิทธิอำนาจของพระศาสนจักร

ผมมองเรื่องสิทธิอำนาจของพระศาสนจักรในยุคกลางได้รับการพัฒนาขึ้นในฐานะยาแก้พิษสำหรับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากหลักคำสอนของพระคัมภีร์ในยุคกลาง เนื่องด้วยปัญหาเรื่องพระคัมภีร์ จึงไม่สามารถใช้สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์เหนือศาสนศาสตร์ได้ ผลก็คือสิทธิอำนาจของพระศาสนจักรเริ่มที่จะมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการสร้างศาสนศาสตร์

เพื่อความเข้าใจบทบาทพิเศษของสิทธิอำนาจพระศาสนจักร เราจะพิจารณาในสองทิศทาง ประการแรก นักศาสนศาสตร์ยุคกลางเข้าใจสิทธิอำนาจพระศาสนจักรในยุคก่อนหน้าพวกเขาว่าเป็นอย่างไร และประการที่สอง นักศาสนศาสตร์ยุคกลางเข้าใจสิทธิอำนาจพระศาสนจักรในยุคของพวกเขาว่าเป็นอย่างไร เราเริ่มต้นโดยพิจารณาสิทธิอำนาจของศาสนศาสตร์คริสตจักรจากยุคอดีตกันก่อน

สิทธิอำนาจในอดีต

เมื่อเข้าสู่ยุคปฏิรูปศาสนา ในอดีตพระศาสนจักรคาทอลิกได้พัฒนาแนวทางที่ค่อนข้างซับซ้อนเกี่ยวกับสิทธิอำนาจพระศาสนจักรไว้แล้ว แน่นอนว่าพระคัมภีร์เองถูกมองว่าเป็นมรดกส่วนหนึ่งของพระศาสนจักร ถึงกระนั้น ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า ในยุคกลางนั้นคำสอนต่างๆ พระคัมภีร์ถูกถือว่ามีคุณค่าน้อยกว่าที่ควรทำให้ต้องใช้เวลาในการเพิ่มความเข้าใจ ด้วยเหตุนี้ นักศาสนศาสตร์ยุคกลางจึงพิจารณาประวัติศาสตร์ของศาสนศาสตร์คริสตจักรเพื่อกำหนดว่าพวกเขาควรจะเชื่ออะไร และส่วนใหญ่ของนักศาสนศาสตร์เหล่านั้นมีมุมมองต่อประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักรในฐานะประวัติศาสตร์ของพระเจ้าในการเป็นผู้นำและชี้ทางให้ประชากรของพระองค์ไปสู่หนทางแห่งความจริง ด้วยเหตุนี้ สิ่งที่พระศาสนจักรสอนในอดีตเป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างมากสำหรับนักศาสนศาสตร์ยุคกลางในอย่างน้อยสองลักษณะ

ในด้านหนึ่ง มีการมุ่งความสนใจเป็นอันมากไปที่ปีตาจารย์แห่งศาสนจักรยุคแรก งานเขียนของบรรดาบรูซอย่างนักบุญโพลีคาร์ป นักบุญอิกนาเชียส นักบุญอิเรเนอัส เทอร์툴เลียน และนักบุญ จัสติน มรณสักขี รวมถึงปีตาจารย์ยุคหลังอย่างนักบุญออกัสติน อารานาซิอุส และนักบุญเยโรม—บรูซเหล่านี้มีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อความเชื่อของระเบียบปกครองต่างๆ

ในพระศาสนจักรยุคหนึ่ง ปีตาจารย์เหล่านี้ไม่ถือว่าเป็นผิดพลาด
และแต่ละนิกาย/สาขาของพระศาสนจักรก็นิยม
และเลือกรับขนบปีตาจารย์ที่ตนชื่นชอบแตกต่างกัน
อย่างไรก็ตาม

โดยส่วนใหญ่ยังยอมรับกันว่าพระเจ้าได้ประทานความเข้าใจลึกซึ้งซึ่งเป็นพิเศษแก่นักศาสนศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ในอดีตเหล่านี้ และยอมรับว่าพระศาสนจักรจะต้องให้ความใส่ใจเป็นพิเศษแก่หลักคำสอนของพวกเขาเหล่านั้น

น้อยครั้งที่เราจะพบนักศาสนศาสตร์ยุคกลางได้กล่าวข้อเสนอเชิงศาสนศาสตร์โดยปราศจากข้อสนับสนุนของปีตาจารย์แห่งศาสนจักรยุคแรก

ในอีกด้านหนึ่ง พระศาสนจักรยุคกลางพึ่งพาสภาสังคายนาของพระศาสนจักรเป็นอย่างมาก ทั้งสภาแห่งไนเซีย สภาแห่งคอนสแตนติโนเปิล สภาแห่งชาลซีดอน ข้อสรุปของสภาสังคายนาเหล่านี้และสภาอื่น ๆ

จะถูกนำมาพิจารณาอย่างจริงจัง

ในทางปฏิบัตินักศาสนศาสตร์ยุคกลางมองข้อสรุปเหล่านั้นในฐานะผลสรุปรวบยอดของหลักคำสอนของพระคัมภีร์ที่ไม่อาจโต้แย้งได้

หากไม่เห็นด้วยย่อมเท่ากับการไม่เห็นด้วยกับพระคัมภีร์และพระคริสต์

เมื่อหลายศตวรรษผ่านไป หลักคำสอนต่างๆ

ของปีตาจารย์และข้อสรุปของสภาสังคายนาต่างๆ

ได้พัฒนากลายเป็นขนบพระศาสนจักรที่เป็นทางการ

และเมื่อขนบเหล่านี้พัฒนาเป็นปึกแผ่นก็ได้มีส่วนช่วยในการสร้างข้อความเชื่อ

(dogma) ของพระศาสนจักร

ทั้งนี้

ข้อความเชื่อดังกล่าวไม่ได้ถูกถือว่าเป็นศาสนศาสตร์ของมนุษย์ที่ผิดพลาดได้

แต่เป็นศาสนศาสตร์ที่มีสิทธิอำนาจเหมือนกับพระคัมภีร์ อันที่จริง ในทางปฏิบัติ

ข้อความเชื่อของพระศาสนจักรได้เข้าแทนที่พระคัมภีร์ ก่อนยุคปฏิรูปศาสนา

คริสเตียนที่สัตย์ซื่อไม่ได้ถูกคาดหวังให้ตั้งคำถามว่า “พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่าอย่างไร”

แต่ให้ถามว่า “พระศาสนจักรได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร?”

ในฐานะที่มีความสำคัญมากพอๆ

กับที่สิทธิอำนาจของพระศาสนจักรมีต่อพระศาสนจักรยุคกลาง

หลักคำสอนของพระคัมภีร์ในตอนนั้นยังได้ผลักดันให้เกิดความจำเป็นต้องมีสิทธิอำนาจ

เชิงศาสนศาสตร์ระดับสูงเหนือสภาพแวดล้อมร่วมสมัยในตอนนั้น

สิทธิอำนาจยุคกลางร่วมสมัย

แน่นอนว่า

พระศาสนจักรยังคงยืนยันสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ในทางทฤษฎีต่อไป

แต่พระคัมภีร์โดยตัวเองมีความคลุมเครือเกินไปที่จะนำทางพระศาสนจักรในประเด็น

ร่วมสมัยต่าง ๆ ที่ยังไม่เป็นที่ยุติในอดีต ดังนั้น พระศาสนจักรจะหาข้อชี้แนะสำหรับประเด็นถกเถียงเชิงศาสนศาสตร์ร่วมสมัยได้อย่างไร?

กล่าวง่าย ๆ

นักศาสนศาสตร์ยุคกลางเชื่อว่าพระเจ้าได้สถาปนาระบบของสิทธิอำนาจที่มีชีวิตในลำดับชั้นการปกครองของพระศาสนจักร และลำดับชั้นดังกล่าวได้ทำให้พระกายของพระคริสต์มีหลักคำสอนที่โต้แย้งไม่ได้ สิทธิอำนาจในการยุติ

ข้อถกเถียงร่วมสมัยอยู่ในมือของบาทหลวง บิชอป และพระสันตะปาปา

ผู้ที่คนจำนวนมากมองว่าเป็นผู้นำพระศาสนจักรที่ถูกต้องเสมอ

เมื่อจะต้องมีการตัดสินใจเชิงศาสนศาสตร์ ผู้เชื่อไม่ได้ถูกคาดหวังให้ตั้งคำถามว่า

“พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่าอย่างไร?” ตรงกันข้าม พวกเขาได้รับการหนุนใจให้ถามว่า

“ลำดับชั้นการปกครองของพระศาสนจักรเห็นวาทกรรมอย่างไร?”

ในไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา ผมรับใช้ในพันธกิจประกาศ

ชาวประเสริฐข้างถนนในประเทศหนึ่งในยุโรปตะวันออก ที่คนส่วนใหญ่เป็นคาทอลิก มีครั้งหนึ่งผมยื่นพระคัมภีร์ให้ ชายหนุ่มคนหนึ่ง

เขาหยุดคุยกับผมแต่ปฏิเสธที่จะรับพระคัมภีร์ เขากล่าวกับผมว่า

“ผมไม่สามารถเข้าใจพระคัมภีร์ บาทหลวง

ของผมจะต้องบอกผมว่าพระคัมภีร์สอนอะไร” ผมกล่าวกับเขา

ในขณะที่ผมเปิดพระคัมภีร์ไปยังพระธรรมยอห์น 3:16 ว่า

“ลองอ่านพระคำข้อนี้และบอกผมว่าหมายความว่าอย่างไร”

เขามองไปที่พระธรรมยอห์น 3:16 แล้วพูดอย่างจริงจังที่สุดว่า

“ผมบอกคุณแล้วว่าผมไม่สามารถเข้าใจว่ามันหมายความว่าอย่างไร

มีเพียงบาทหลวงของผมเท่านั้นที่จะสอนผมได้” แม้ว่าชายหนุ่มคนนั้น

จะมีชีวิตอยู่ในยุคปัจจุบัน

แต่ผมมองของเขาที่มีต่อพระคัมภีร์คล้ายคลึงกับมุมมองของคริสเตียนโลกตะวันตกในยุคกลางเป็นอย่างมาก

ถ้าหากหนทางเดียวที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้คือ การ

ผ่านผู้มีอำนาจในพระศาสนจักร

เท่ากับว่าไม่มีเหตุผลอะไรสำหรับคริสเตียนทั่วไปที่จะต้องใส่ใจกับพระคัมภีร์เลยแม้แต่น้อย ดังนั้น ในมุมมองนี้ ลำดับชั้นการปกครองของพระศาสนจักร (ไม่ใช่พระคัมภีร์)

ทำหน้าที่ผู้ชี้แนะที่ถูกต้องเสมอสำหรับ การพัฒนาศาสนศาสตร์ร่วมสมัย

ด้วยความเข้าใจมุมมองแบบยุคกลางทั้งหมดแล้ว

ถึงตอนนี้เราอยู่ในจุดที่เห็นคุณค่าของวิธีการที่ชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกเข้าใจสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์และสิทธิอำนาจของคริสตจักร

นิกายโปรเตสแตนต์ยุคแรก

ในหลายแง่มุม จุดสำคัญของการโต้เถียงกันระหว่างคาทอลิกและโปรเตสแตนต์ก็คือคำถามเรื่องสิทธิอำนาจ นั่นคือ พระคัมภีร์จะทำน่านำทางสำหรับคริสตจักรหรือยอมให้สิทธิอำนาจของคริสตจักรทั้งในอดีตและปัจจุบันมีอำนาจปกครองแทน?

เราจะเริ่มพิจารณามุมมองโปรเตสแตนต์เกี่ยวกับ สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ และจากนั้นมุมมองโปรเตสแตนต์เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของคริสตจักร โดยเริ่มศึกษามุมมองโปรเตสแตนต์เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ก่อน

สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์

ดังที่เราได้ทราบแล้ว มุมมองคาทอลิกยุคกลางเกี่ยวกับพระคัมภีร์มีความสับสนในหลายลักษณะที่สำคัญ ในหัวข้อนี้ เราจะพบว่าชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกตอบสนองต่อข้อผิดพลาดต่างๆ เหล่านี้โดยการปรับเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่อง การดลใจ ความหมาย และความชัดเจนของพระคัมภีร์ เราจะเริ่มพิจารณาหลักคำสอนว่าด้วยการดลใจเป็นลำดับแรก

การดลใจ

ก่อนอื่นเราควรกล่าวว่า เช่นเดียวกับนักศาสนศาสตร์ยุคกลาง นักปฏิรูปศาสนาทั้งหลายเข้าใจว่าพระคัมภีร์มีต้นกำเนิดทั้งจากพระเจ้าและจากมนุษย์ ในด้านหนึ่งพวกเขาถือว่าพระคัมภีร์เป็นหนังสือเหนือธรรมชาติจากพระเจ้า ชวิงลี และ คาลวิน ยืนยันอย่างชัดเจนว่าพระคัมภีร์จะต้องมาสู่ประชากรนของพระเจ้าผ่านการการดลใจจากพระเจ้า พวกเขาเอาใจจริงเอาใจกับถ้อยคำของอัครทูตเปาโลในพระธรรม 2 ทิโมธี 3:16 ว่า

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจาก พระเจ้า
และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด
และการอบรมในความชอบธรรม (2 ทิโมธี 3:16)

ดังที่พระธรรมตอนนี้สอนเรา ถึงที่สุดแล้วพระคัมภีร์มาจาก พระเจ้า และถูกออกแบบมาเพื่อให้ประชากรของพระเจ้าได้รับการทรงเปิดเผยที่น่าเชื่อถือได้อย่างพิเศษสมบูรณ์

นักปฏิรูปศาสนาเชื่อว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าปกป้องพระคัมภีร์จากข้อผิดพลาด พระเจ้าได้ประทานข้อมูลเกี่ยวกับปัจจุบัน อดีต และอนาคตแก่ผู้เขียนพระคัมภีร์อย่างเหนือธรรมชาติ และกำกับดูแลการเขียนของพวกเขาเพื่อให้ทุกสิ่งที่เขียนเป็นความจริง ยิ่งไปกว่านั้น การดลใจจากพระเจ้าทำให้พระคัมภีร์มีสิทธิอำนาจที่สมบูรณ์และไม่อาจโต้แย้งได้ แต่นักปฏิรูปศาสนาได้หลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดของพระศาสนจักรยุคกลางโดยยอมรับด้วยว่า ผู้เขียนพระคัมภีร์ซึ่งเป็นมนุษย์มีส่วนสำคัญในเนื้อหาและความหมายของพระคัมภีร์ แทนที่ชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกจะมองพระคัมภีร์ราวกับว่าตกลงมาจากสวรรค์ พวกเขาเห็นว่าพระคัมภีร์ได้ลงมาถึงเราผ่านมนุษย์ที่เป็นเครื่องมือของพระเจ้า ลงมาผ่านกระบวนการทางประวัติศาสตร์ การเน้นการเขียนที่มาจากมนุษย์เช่นนี้สอดคล้องเป็นอย่างดีกับวิธีการที่พระเยซูและผู้เขียนพระคัมภีร์มักจะใช้ปฏิบัติต่อพระคัมภีร์

ยกตัวอย่างเช่น ในพระธรรมมัทธิว 22:41-44 เราเห็นถึงคำอธิบายสำหรับเรื่องนี้

เมื่อพวกฟาริสียังประชุมอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงถามว่า “ท่านทั้งหลายคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องพระคริสต์? พระองค์ทรงเป็นเชื้อสายของใคร?” พวกเขาตอบว่า “เป็นเชื้อสายของดาวิด” พระองค์ตรัสถามว่า “ถ้าอย่างนั้นทำไมดาวิดจึงทรงเรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าโดยเดชพระวิญญาณ และทรงกล่าวว่า

‘พระเจ้า ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า “จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะปราบศัตรูของท่านให้อยู่ใต้เท้าของท่าน”’ (มัทธิว 22:41-44)

ในพระธรรมตอนนี้ พระเยซูทรงอ้างถึงสดุดี 110:1

เพื่อที่จะทำให้พวกฟาริสีสับสนโดยดึงความสนใจไปที่กษัตริย์ดาวิด ผู้เขียนพระธรรมตอนนี้ ทั้งพระเยซูและพวกฟาริสีเห็นพ้องกันว่า พระเมสสิยาห์จะมาจากลูกหลานของดาวิด แต่ในปาเลสไตน์ ยุคศตวรรษที่หนึ่ง ดาวิดคงจะไม่เรียกลูกหลานของตัวเองว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า”

ดังนั้น

พระเยซูได้ขอให้พวกฟาริสีอธิบายว่าทำไมดาวิดได้มอบสมญานามนี้แก่บุตรชายของเขา

สังเกตว่าข้อโต้แย้งของพระเยซูฟังพาข้อเท็จจริงที่ว่าความหมายของพระคัมภีร์ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับรายละเอียดชีวิตของผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ ตัวอย่างต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้นมีอยู่มากมาย เมื่อผู้เขียนพระคัมภีร์และบุคคลสำคัญต่าง ๆ

อ้างถึงโมเสส อิสยาห์ เยเรมีย์ ดาวิด เปาโล และบุคคลอื่น ๆ ที่เป็นเครื่องมือของพระเจ้า เครื่องมือที่เป็นมนุษย์แต่ละคนเหล่านี้ มีส่วนร่วมสำคัญในการเขียนคัมภีร์

จากตัวอย่างข้างต้นและอื่น ๆ

นักปฏิรูปศาสนาได้สรุปอย่างถูกต้องว่าพระคัมภีร์เกิดขึ้นมาจากเหตุการณ์จริงต่าง ๆ ของมนุษย์ และถูกเขียนโดยบุคคลต่าง ๆ ที่อยู่ในสถานการณ์ประวัติศาสตร์นั้น ๆ

หากคริสเตียนต้องการที่จะเข้าใจพระคัมภีร์ได้อย่างเหมาะสม

เราต้องไม่เพียงแต่เน้นต้นกำเนิดของพระคัมภีร์ที่มาจากพระเจ้าเท่านั้น

แต่รวมถึงต้นกำเนิดเชิงประวัติศาสตร์ที่มาจากมนุษย์เช่นกัน

การให้น้ำหนักด้านที่พระคัมภีร์มาจากมนุษย์

และการลดใจนั้นมียมากกว่าแค่ทฤษฎีหนึ่งของนักปฏิรูปศาสนา

อันที่จริงด้านที่มาจากมนุษย์ได้มีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อวิธีการที่พวกเขาทำความเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์เช่นกัน

ความหมาย

เราสามารถสรุปประเด็นที่เราอภิปรายกัน ได้ดังนี้ว่า

แทนที่นักปฏิรูปศาสนาจะยึดถือตามตัวแบบของนิกายโรมันคาทอลิก

ยุคกลางด้วยการค้นหาความหมายที่มาจากพระเจ้าที่ซ่อนอยู่ในพระคัมภีร์

พวกเขาพยายามที่จะตีความหมายพื้นฐานความเข้าใจถ้อยคำในพระคัมภีร์ตามตัวอักษร เป็นความหมายที่ผู้เขียนซึ่งเป็นมนุษย์ตั้งใจที่จะสื่อสารกับผู้อ่านยุคแรกเริ่ม

ถึงตอนนี้เราควรตระหนักว่า ถึงที่สุดแล้วชาวโปรเตสแตนต์

ยุคแรกไม่ได้แตกหักกับแนวทางการศึกษาความหมายของ พระคัมภีร์แบบยุคกลาง ในบางครั้งร่องรอยของมุมมองแบบ

พหุนิยมก็ปรากฏอยู่ในงานเขียนของยุคปฏิรูปศาสนาด้วย ตัวอย่างเช่น

หนังสืออรรถาธิบายพระธรรมสดุดีของลูเธอร์แสดงให้เห็นถึงวิธีการตีความแบบดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม

จะเหมาะสมกว่าที่จะกล่าวว่านักปฏิรูปศาสนาได้เน้นหนักไปที่ความหมายที่ผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ตั้งใจจะสื่อสารมากกว่านักศาสนศาสตร์คาทอลิกส่วนใหญ่หลายเท่า นอกจากนี้

โดยส่วนใหญ่แล้วพวกเขาทำให้การประยุกต์ใช้ข้อความจากพระคัมภีร์ต่าง ๆ

อยู่บนพื้นฐานของความหมายดั้งเดิมของพระวจนะ สำหรับชาวโปรเตสแตนต์

การเน้นความสำคัญเชิงประวัติศาสตร์เป็นหัวใจของการตีความพระคัมภีร์

เพื่อที่จะเข้าใจการเน้นความหมายตามตัวอักษรหรือ การอธิบายแบบพื้น ๆ

ของพระวจนะของนักปฏิรูปศาสนายุคแรก

ก็จะเป็นประโยชน์ที่จะรู้ว่าแนวทางการตีความเช่นนี้ได้หยั่งรากลึกในยุโรปตะวันตกตลอดยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา ในศตวรรษที่ 15

ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาหรือ “การเกิดใหม่”

ได้ชื่อนี้มาจากการกลับมาสนใจวรรณกรรมและวัฒนธรรมโรมันคลาสสิกและโดยเฉพาะวรรณกรรมและวัฒนธรรมกรีกที่เกิดขึ้นในยุโรปตะวันออกก่อนยุคปฏิรูปศาสนา

ก่อนยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา

นักวิชาการโดยส่วนใหญ่รู้จักงานเขียนกรีกโบราณผ่านงานแปลเท่านั้น

และการแปลเหล่านั้นโดยส่วนใหญ่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของพระศาสนจักร ในห้วงเวลาที่ต่างกัน พระศาสนจักร ได้ให้บรรดาบทแปลโอริสโตเติล และนักเขียนกรีกคนอื่น ๆ เพื่อที่ว่างานของพวกเขาจะถูกถือว่าสนับสนุนหลักคำสอนคริสเตียน แต่ในยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา นักวิชาการหลายคนได้พบกับผู้อุปถัมภ์ที่สนับสนุนความปรารถนาของพวกเขาที่จะเข้าใจงานเขียนโบราณของยุคคลาสสิกโดยเป็นอิสระจากการกำกับดูแลของพระศาสนจักร ทำให้พวกเขาเริ่มที่จะตีความงานเขียนเหล่านี้ตามที่นักเขียนต้นฉบับตั้งใจจะให้ผู้อ่านเข้าใจ และด้วยเหตุนี้ การตีความวรรณกรรมที่ได้รับการให้คุณค่าอย่างสูงเริ่มเน้นไปที่ความหมายเชิงประวัติศาสตร์ ซึ่งมักจะมีความขัดแย้งกันข้ามอย่างชัดเจนกับหลักคำสอนของพระศาสนจักร

ในช่วงยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา ได้มีการตีพิมพ์พระคัมภีร์ภาษาฮีบรู และกรีกฉบับใหม่ ซึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในการตีความพระคัมภีร์เช่นกัน ดังที่เราได้พบว่า ก่อนหน้ายุคปัจจุบัน ข้อความของพระคัมภีร์โดยส่วนใหญ่ถูกตีความภายใต้การชี้นำของพระศาสนจักรและเพื่อสนับสนุนข้อความเชื่อของพระศาสนจักร ถึงกระนั้น โดยการติดตามหลักการต่างๆ ของยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา นักวิชาการพระคัมภีร์หลายคน โดยเฉพาะชาวโปรเตสแตนต์ เริ่มที่จะอ่านพระคัมภีร์อย่างเป็นอิสระจากการควบคุมของพระศาสนจักร และพวกเขาพยายามที่จะทำให้การตีความของพวกเขาอยู่บนพื้นฐานความหมายดั้งเดิมเชิงประวัติศาสตร์

แนวทางแบบโปรเตสแตนต์การใช้ความหมายดั้งเดิมหรือตามตัวอักษรเป็นพื้นฐานของการตีความทั้งหมด ได้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงสำคัญในการทำความเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์ ชาวโปรเตสแตนต์พูดถึงความหมายที่สอดคล้อง เป็นหนึ่งเดียวกันของทุกข้อความของพระคัมภีร์ ดังที่หนังสือ *หลักความเชื่อแห่งเวสต์มินสเตอร์* บทที่ 1 ตอนที่ 9 เขียนไว้ว่า

ความหมายแท้จริงและสมบูรณ์ของ พระคัมภีร์ตอนใด ๆ ก็ตาม ... ไม่ได้มี ความหลากหลาย แต่มีหนึ่งเดียว

เราอาจเรียกมุมมองนี้ว่า มุมมองแบบ “เอกนิยม” (univalent) ในการแปลความหมาย

แน่นอน ชาวโปรเตสแตนต์ตระหนักว่าบ่อยครั้งข้อความพระคัมภีร์มักจะสื่อสารมากกว่าความหมายตามตัวอักษรที่ปรากฏให้เห็น ข้อความต่างๆ ในพระคัมภีร์มักจะมีหลายนัย และมีความเชื่อมโยงหลายรูปแบบกับความจริงคริสเตียน ที่ไกลกว่าสิ่งที่ผู้เขียนดั้งเดิมที่เป็นมนุษย์สามารถเข้าใจได้ในยุคสมัยนั้น ๆ ถึงกระนั้นก็ตาม

นัยทั้งหมดเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของความหมายเดียวที่จริงแท้และสมบูรณ์ เพราะว่ามีคุณสมบัติคล้องกับความหมายตามตัวอักษรหรือแบบพื้น ๆ ของพระคัมภีร์ นอกเหนือจากการเน้นด้านที่มาจากมนุษย์ของการคล้อยตาม พระคัมภีร์และความสำคัญของความหมายตามตัวอักษรที่เป็นหนึ่งเดียวของพระคัมภีร์แล้ว ชาวโปรเตสแตนต์ยังได้รับรอง ความชัดเจนหรือความแจ่มแจ้งของพระคัมภีร์

ความชัดเจน

แทนที่จะมองว่าพระคัมภีร์คลุมเครือและจำเป็นต้องได้รับการตีความโดยพระศาสนจักร นักปฏิรูปศาสนาโต้แย้งว่า พระคัมภีร์เป็นที่เข้าใจได้ โดยมีปัจจัยหลายประการที่มีส่วนสนับสนุนอย่างมีนัยสำคัญต่อหลักคำสอนโปรเตสแตนต์ว่าด้วยความชัดเจนของพระคัมภีร์

ประการแรก การใช้เครื่องมือที่สามารถเคลื่อนย้ายได้ ทำให้พระคัมภีร์มีจำนวนมากขึ้น และแพร่หลายออกไปอย่างกว้างขวาง ซึ่งทำให้คริสเตียนสามารถอ่านพระคัมภีร์ด้วยตนเองและประเมินว่าพระศาสนจักรคาทอลิกถูกต้องหรือไม่ที่กล่าวว่าพระคัมภีร์มีความคลุมเครือ ประการที่สอง ผู้บุกเบิกที่กล้าหาญได้เริ่มแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาต่าง ๆ สำหรับประชาชนทั่วไป และเปิดโอกาสให้คนทั่วไปสามารถตรวจสอบความชัดเจนของพระคัมภีร์ด้วยตนเอง ประการที่สาม

การเน้นที่ความหมายตามตัวอักษรของยุคปฏิรูปศาสนาทำให้นักศาสนศาสตร์สามารถตีความพระคัมภีร์บนพื้นฐานของอะไรบางอย่างที่สามารถตรวจสอบและทดสอบได้ พวกเขาไม่จำเป็นต้องพึ่งพาสิทธิอำนาจของพระศาสนจักรให้บอกว่าข้อพระคัมภีร์แปลว่าอะไร

การตรวจสอบพระคัมภีร์ในแนวทางนี้นำไปสู่การตระหนักรู้ที่แพร่หลาย ซึ่งเป็นเรื่องตรงกันข้ามกับมุมมองแบบคาทอลิก และพระคัมภีร์มีความชัดเจนมาก

แม้กระทั่งเอริสมุส บาทหลวงโรมันคาทอลิกผู้จงรักภักดี ที่ต่อต้านมาร์ติน ลูเธอร์ และการปฏิรูปศาสนา ยังได้เขียนไว้ดังนี้ว่า

... ชาวเขาก็สามารถเข้าใจพระคัมภีร์ได้

พัฒนาการต่าง ๆ

ข้างต้นเปิดโอกาสให้ชาวโปรเตสแตนต์ยืนยันความชัดเจนของพระคัมภีร์และคืนสิทธิอำนาจให้แก่พระคัมภีร์ในฐานะสิทธิอำนาจหลักแห่งความเชื่อคริสเตียน ในขณะที่คริสเตียนอ่านพระคัมภีร์ใหม่อีกครั้งในสภาพแวดล้อมใหม่นี้ จึงเป็นที่ประจักษ์ว่าข้อความในพระคัมภีร์ที่สำคัญหลายตอนที่พระศาสนจักรได้กล่าวว่ามีคลุมเครือนั้นแท้จริงแล้วเข้าใจค่อนข้างง่าย นักแปลโปรเตสแตนต์พบว่า ในขณะที่พวกเขาศึกษาพระคัมภีร์มากขึ้น ปรากฏว่ามีหลักคำสอนตามพระคัมภีร์บทแล้วบทเล่าปรากฏเป็นที่เข้าใจง่ายอย่างน่าสัง

เกิด ถึงตอนนีในช่วงทศวรรษแรก ๆ ของยุคปฏิรูปศาสนา ชาวโปรเตสแตนต์มองโลกในแง่ดีอย่างมากเกี่ยวกับความชัดเจนของพระคัมภีร์ ทุกอย่างดูเหมือนเป็นเรื่องง่าย ๆ เพียงแค่อ่านพระคัมภีร์และปรับ ศาสนศาสตร์ให้เข้ากับการทรงเปิดเผยที่ชัดเจนของพระเจ้าเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่ขบวนการโปรเตสแตนต์ยังคงศึกษา พระคัมภีร์ต่อไป พวกเขาเองเริ่มมองพระคัมภีร์ตามความเป็นจริงมากขึ้นและพูดถึงเรื่องระดับความชัดเจนของพระคัมภีร์

เริ่มเป็นที่ประจักษ์ว่าความหมายพระคัมภีร์บางตอนเริ่มชัดเจนมากกว่าส่วนอื่น ๆ แม้จะต่างอย่างชัดเจนว่า พวกกลเรอรันเชื่ออย่างหนึ่ง พวกคาลวินิสต์เชื่ออีกอย่างหนึ่ง และพวกซวิงเลียนเชื่ออีกอย่างหนึ่ง

มุมมองเกี่ยวกับความชัดเจนของพระคัมภีร์ในยุคแรกเปิดทางให้เกิดมุมมองต่าง ๆ ที่เหมาะสมกว่าเดิม อันที่จริง มุมมองแบบโปรเตสแตนต์ที่เติบโตเหมาะสมในปัจจุบัน ไม่ควรเป็นเรื่องน่าประหลาดใจสำหรับพวกเรา

แม้กระทั่งอัครทูตเปโตรยอมรับว่ามีเนื้อหาบางอย่างในพระคัมภีร์ที่เข้าใจยาก ดังที่เขาเขียนไว้ในพระธรรม 2 เปโตร 3:16

ในจดหมายทุกฉบับของเขาก็ได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านี้ไว้แล้ว
 ในจดหมายเหล่านั้นมีบางอย่างที่เข้าใจยาก
 ซึ่งคนทั้งหลายที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์
 และมีใจไม่มั่นคงได้บิดเบือนข้อความเสีย
 เหมือนอย่างที่เขาได้บิดเบือนข้ออื่น ๆ ในพระคัมภีร์
 อันเป็นเหตุให้ตนเองพินาศ (2 เปโตร 3:16)

โปรดสังเกตวิธีการเขียนของเปโตร เขาไม่ได้กล่าวว่าทุกงานเขียนของเปาโลเข้าใจง่าย และไม่ได้กล่าวเช่นกันว่างานของเปาโลเข้าใจยาก แต่เขาบอกว่ามีเนื้อหาบางอย่างในงานเขียนของเปาโลที่เข้าใจยาก

ดังนั้น ตรงกันข้ามกับพระศาสนจักรยุคกลาง นักปฏิรูปศาสนาโปรเตสแตนต์เชิดชพระคัมภีร์เหนือสิทธิอำนาจของคริสตจักร ชาวโปรเตสแตนต์เข้าใจว่าพวกเขา ไม่ได้ถูกตัดขาดจากการทรงเปิดเผยของพระเจ้าในพระคัมภีร์ พวกเขายืนยันถึงความชัดเจนของพระคัมภีร์ และผลที่ตามมาก็คือ พระคัมภีร์ได้รับสิทธิอำนาจคืนในฐานะสิทธิอำนาจสูงสุดเหนือสิทธิอำนาจของคริสตจักรทั้งหมด

ถึงตอนนีเราได้สำรวจมุมมองโปรเตสแตนต์ยุคแรกที่มีต่อพระคัมภีร์เรียบร้อยแล้ว เราก็คงพร้อมที่จะพิจารณาต่อไปว่า ชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกมีมุมมองต่อสิทธิอำนาจของคริสตจักรอย่างไร

สิทธิอำนาจของคริสตจักร

ดังที่เราได้ทราบแล้ว นักปฏิรูปศาสนาอาศัยมุมมองในเรื่องการดลใจ ความหมาย และความชัดเจนของพระคัมภีร์ เพื่อจะคืนสิทธิอำนาจให้แก่พระคัมภีร์ในฐานะกฎเกณฑ์การสร้างศาสนศาสตร์ ที่ได้แย้งไม่ได้เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ถึงกระนั้นก็ตาม เราจะต้องตระหนักเช่นกัน ถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ในที่สุดแล้วชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกไม่ได้ปฏิเสธสิทธิอำนาจของศาสนศาสตร์คริสตจักรอย่างสิ้นเชิง ตรงกันข้ามชาวโปรเตสแตนต์เชื่อว่าศาสนศาสตร์คริสตจักรมีสิทธิอำนาจมาก แต่ยืนยันว่าสิทธิอำนาจนี้เป็นลำดับรองและต้องสอดคล้องขึ้นอยู่กับหลักคำสอนของพระคัมภีร์

จะช่วยให้ได้มาก

หากเราสำรวจมุมมองโปรเตสแตนต์ที่มีต่อสิทธิอำนาจของคริสตจักรโดยพิจารณาในสองทิศทาง ทิศทางแรก

ชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกมีความเข้าใจอย่างไรเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระศาสนจักรในอดีต? และทิศทางที่สอง

พวกเขามีความเข้าใจอย่างไรต่อสิทธิอำนาจของคริสตจักรยุคร่วมสมัย?

เราเริ่มต้นโดยการศึกษามุมมองต่าง ๆ

ของชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกที่มีต่อสิทธิอำนาจของพระศาสนจักรในอดีต

สิทธิอำนาจในอดีต

แม้ว่าอาจจะยากสำหรับพวกเราหลายคนที่จะจินตนาการว่าชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกยอมรับสิทธิอำนาจในหลักคำสอนต่าง ๆ

ของปีตาคารยและสภาพระศาสนจักรยุคแรก

นักปฏิรูปศาสนาได้ดำรงรักษาหลักคำสอนอันทรงพลังของพระศาสนจักร

โดยเชื่ออย่างแรงกล้าว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้นำพาพระศาสนจักรยุคแรกให้พบกับความจริงสำคัญหลายประการที่จำเป็นจะต้องได้รับการยอมรับโดยคริสเตียนในยุคนั้น

ดังที่เราได้เห็นในบทเรียนก่อนหน้า

นักปฏิรูปศาสนาได้กล่าวถึงสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ภายใต้หลักการ *Sola*

Scriptura หรือ “พระคัมภีร์เท่านั้น”

น่าเสียดายที่คริสเตียนจำนวนมากในทุกวันนี้เข้าใจผิดอย่างรุนแรงเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่อง *Sola Scriptura*

ในยุคของเรา คริสเตียนจำนวนมากเชื่อว่าหลักคำสอน *Sola Scriptura* สื่อนี้ว่าเราไม่ควรมีสิทธิอำนาจอื่นใดนอกเหนือจากพระคัมภีร์ แต่นี่ไม่ใช่จุดยืนของการปฏิรูปศาสนา และไม่ใช่ความหมายที่แท้จริงของหลักคำสอน *Sola Scriptura* การยืนยันในหลักคำสอน *Sola Scriptura* ของนักปฏิรูปศาสนา ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาเชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจเพียงหนึ่งเดียวสำหรับผู้เชื่อ แต่แท้จริงแล้วพวกเขาหมายถึงว่าพระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจเพียงหนึ่งเดียวที่ไม่อาจโต้แย้งได้สำหรับบรรดาผู้เชื่อ อาจฟังดูแปลก แต่ชาวโปรเตสแตนต์ปกป้องหลักคำสอน *Sola Scriptura* อย่างแข็งขัน ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาได้ละทิ้งสิทธิอำนาจอื่น ๆ แต่เพราะว่าพวกเขาได้ให้ความเคารพแก่สิทธิอำนาจทางศาสนศาสตร์อื่น ๆ อย่างสูง เพื่อความสะดวก และเป็นประโยชน์ที่จะอ้างถึงบทสรุปของประเด็นเหล่านี้ตามที่ปรากฏในหนังสือ *หลักความเชื่อแห่ง เวสต์มินสเตอร์* บทที่ 1 ย่อหน้าที่ 10

ผู้พิพากษาสูงสุด, ผู้ซึ่งทำให้ข้อถกเถียงเรื่องศาสนาเป็นที่ยุติ, และซึ่งทำให้ข้อกำหนดของสภาพระศาสนจักร ความเห็นของนักเขียนโบราณ หลักคำสอนของมนุษย์ และจิตวิญญาณส่วนบุคคลได้รับการสำรวจตรวจสอบ, และผู้ซึ่งให้คำตัดสินที่เราต้อง เชื่อฟัง, ไม่สามารถเป็นใครอื่นได้นอกจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ตรัสผ่านพระคัมภีร์

ย่อหน้านี้ยืนยันอย่างหนักแน่นว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ตรัสผ่านพระคัมภีร์เป็น “ผู้พิพากษาสูงสุดผู้ซึ่งทำให้ข้อถกเถียงเรื่องศาสนาเป็นที่ยุติ” กล่าวคือ ทุกคำวินิจฉัยของพระศาสนจักรจะต้องเป็นไปตามมาตรฐานของพระคัมภีร์ แต่ขอให้สังเกตวิธีการใช้ภาษาตรงนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ตรัสผ่านพระคัมภีร์เป็น “ผู้พิพากษาสูงสุด” เอล่า ถ้ามีผู้พิพากษาสูงสุด เท่ากับว่ามีผู้พิพากษาอื่น ๆ ที่ไม่ได้สูงสุดใช่ไหม? อันที่จริง หนังสือ *หลักความเชื่อ* กล่าวถึงสิทธิอำนาจอื่น ๆ ในข้อความที่ยกมาข้างต้นนี้ด้วย โดยดูเหมือนจะเรียงตามลำดับความสำคัญ ได้แก่ สภาพระศาสนจักร; นักเขียนโบราณ (หรือปิตาจารย์); หลักคำสอนของมนุษย์ ซึ่งหมายถึงคำสอนของคนอื่น ๆ ในคริสตจักรทั้งในอดีตและปัจจุบัน; และจิตวิญญาณส่วนบุคคล ซึ่งหมายถึง ความเชื่ออย่างแรงกล้าภายในจิตใจเกี่ยวกับเรื่องบางเรื่อง หนังสือ *หลักความเชื่อแห่ง เวสต์มินสเตอร์* ยอมรับ สิทธิอำนาจเหล่านี้ แต่ให้ความสำคัญเป็นลำดับรอง โดยเป็นสิทธิอำนาจภายใต้สิทธิอำนาจสมบูรณ์ของพระคัมภีร์

ถึงตรงนี้

นักศาสนศาสตร์คาทอลิกมักจะกล่าวหานักปฏิรูปศาสนาว่าปฏิเสธสิทธิอำนาจของพระศาสนจักร

แต่นักปฏิรูปก็ระมัดระวังที่จะไม่ปฏิเสธอดีตในขณะที่พวกเขาอ้างรักษาลัทธิคำสอน

Sola Scriptura

ประการแรก ชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกมักจะสนับสนุนมุมมองต่าง ๆ

โดยอ้างถึงบิดาจารย์ยุคแรก อันที่จริง ในขณะที่หนังสือ *Institutes of the Christian Religion* ของคาลวินผ่านการปรับปรุงแก้ไขมากกว่ายี่สิบครั้ง

เราพบว่าคาลวินได้มีปฏิสัมพันธ์หลายต่อหลายครั้งกับบิดาจารย์ยุคแรก ประการที่สอง ตอนหนึ่งของหนังสือ *Institutes of the Christian Religion*

ของคาลวินเปิดเผยมุมมองของเขาเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของสภาพระศาสนจักร

ลองฟังสิ่งที่คาลวินกล่าวไว้ในเล่มที่สี่ของหนังสือ *Institutes of the*

Christian Religion

ผมไม่ได้กำลังบอกว่าสภาพระศาสนจักรทั้งหมดสมควรถูกประณาม

หรือการกระทำทั้งหมดสมควรถูกลบล้าง หรือ (ตามที่มักพูดกัน)

ให้ยกเลิกในคราวเดียว คุณอาจกล่าวได้ว่า

“แต่คุณลดทอนคุณค่าของทุกอย่าง

เพื่อที่ว่ามนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะยอมรับหรือปฏิเสธสิ่งที่ตัดสินใจโดยสภาพระศาสนจักร” ไม่ใช่เลย!

แต่เมื่อไรก็ตามที่ข้อกำหนดของสภาพระศาสนจักรถูกหยิบยกขึ้นมา

ลำดับแรกผมอยากให้คุณทั้งหลายพิจารณาอย่างกระตือรือร้นว่าการประ

ชุมจัดขึ้นในเวลาใด ในประเด็นใด มีวัตถุประสงค์เพื่ออะไร

และที่ประชุมประกอบด้วยบุคคลแบบใด

จากนั้นให้ตรวจสอบโดยใช้มาตรฐานของพระคัมภีร์ว่าข้อกำหนดนั้นเกี่ยว

กับอะไร—และขอให้ทำเช่นนี้ในวิถีทางที่ทำให้การนิยามของสภามี

น้ำหนักและเปรียบเสมือนคำวินิจฉัยเฉพาะกาล แต่กระนั้น

ก็อย่าให้มีการขัดขวางการตรวจสอบซึ่งผมเพิ่งได้กล่าวไป

มีหลายแนวคิดสำคัญที่เด่นชัดในถ้อยคำของคาลวิน ณ ที่นี้ ประการแรก

เขายืนยันว่าสภาพระศาสนจักรจะต้องเป็นที่เข้าใจในเชิงประวัติศาสตร์

เพราะไม่ใช่การทรงเปิดเผยโดยตรงจาก พระเจ้าที่อยู่เหนือกาลเวลา

วิธีการตีความแบบยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา

(ที่เน้นความเข้าใจเชิงประวัติศาสตร์ตามตัวอักษร)

ควรถูกประยุกต์ใช้ต่อสภาพระศาสนจักร ผู้เชื่อควรที่จะ “พิจารณาว่า

การประชุมจัดขึ้นในเวลาใด ในประเด็นใด มีวัตถุประสงค์เพื่ออะไร และที่ประชุมประกอบด้วยบุคคลแบบใด”

ประการที่สอง ไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจที่เราจะพบว่า หลักคำสอน *Sola*

Scriptura โน้มนำให้กาลวินยืนยันว่า ท้ายที่สุดแล้วคำสอนต่าง ๆ

ของคริสตจักรควรได้รับการตรวจประเมินโดยใช้พระคัมภีร์

ดังที่เขาได้เขียนไว้ตรงนั้นว่า “มาตรฐานของ พระคัมภีร์” จะต้องถูกนำมาใช้

อย่างไรก็ตาม ประการที่สาม

ซึ่งสำคัญที่สุดสำหรับวัตถุประสงค์ของเราในขณะนี้ กาลวินอ้างว่าหลักคำสอนต่าง ๆ

ในอดีตควรได้รับการยอมรับ “เสมือนคำวินิจฉัยเฉพาะกาล” กล่าวคือ

ข้อค้นพบโบราณที่ดำรงอยู่มานานของพระศาสนจักรควรได้รับการยอมรับในฐานะคำตัดสินเฉพาะกาลหรือเบื้องต้น

เราควรยอมรับคำสอนของพระศาสนจักรจนกว่าอรรถวิเคราะห์พระคัมภีร์ที่หนักแน่นจะพิสูจน์ว่าคำสอนเหล่านั้นผิด

ยุทธศาสตร์ของกาลวินสะท้อนให้เห็นภูมิปัญญาที่ชี้นำชาวโปรเตสแตนต์ทั้งหมดในยุคของเขา ยกเว้นกลุ่มโปรเตสแตนต์ที่สุดโต่ง

ชาวโปรเตสแตนต์ส่วนใหญ่เข้าใจสิทธิอำนาจระดับสูงที่ควรยกยอมรับสำหรับปีศาจยุคแรก และหลักข้อเชื่อต่าง ๆ ของพระศาสนจักร

พวกเขามีมุมมองต่อสิทธิอำนาจของพระศาสนจักรในอดีตในลักษณะยอมรับแบบเฉพาะกาล ซึ่งถูกถ่วงดุลโดยการยอมรับอำนาจสูงสุดของพระคัมภีร์

หลักจากได้เรียนรู้มุมมองโปรเตสแตนต์ยุคแรกที่มีต่อสิทธิอำนาจของพระศาสนจักรในอดีตแล้ว

เราควรหันไปพิจารณาว่าโปรเตสแตนต์มีความเข้าใจอย่างไรเกี่ยวกับสิทธิอำนาจสำหรับงานเขียนร่วมสมัยของพวกเขา

สิทธิอำนาจแบบใดที่พวกเขายอมรับสำหรับพวกเขาเองและคนอื่น ๆ

ในขณะที่พวกเขาพยายามหาคำตอบให้กับข้อกังวลเชิงศาสนศาสตร์ในยุคสมัยนั้น?

สิทธิอำนาจโปรเตสแตนต์ยุคร่วมสมัย

คุณคงจำได้ว่า

พระศาสนจักรคาทอลิกกลางได้พัฒนาระบบสิทธิอำนาจเชิงศาสนศาสตร์ที่มีชีวิตจนไปลงเอยที่การมีพระสันตะปาปาผู้ไม่อาจผิดพลาด การปฏิรูปศาสนา

ฝ่ายโปรเตสแตนต์โดยภาพรวมมีความหมายเท่ากับการปฏิเสธสิทธิอำนาจของพระศาสนจักรดังกล่าวนี้

มีเพียงสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์เท่านั้นที่ได้รับการยอมรับว่าไม่อาจโต้แย้งได้

โดยที่พระสันตะปาปา สภาพระศาสนจักร และสิทธิอำนาจอื่น ๆ

ของพระศาสนจักรล้วนผิดพลาดและบกพร่องได้

ถึงตรงนี้

สำคัญที่เราจะเข้าใจว่าชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกให้ความสำคัญพออย่างสูงต่อสิทธิอำนาจของอาจารย์ที่ได้รับ การสถาปนาอย่างถูกต้องในคริสตจักร นักวิชาการหรือดอกเตอร์ของคริสตจักร ได้รับความเคารพอย่างสูงในขณะที่พวกเขาพัฒนา ศาสนศาสตร์แห่งการปฏิรูปได้ก้าวหน้ากว่าเดิม

ชาวโปรเตสแตนต์เกือบจะทุกนิกายจัดทำบทสารภาพบาป บทพจนานุกรม และหลักข้อเชื่อของตนเองซึ่งได้รับการยอมรับในฐานะสิทธิอำนาจลำดับรองของคริสตจักร

ชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกให้ความสำคัญพออย่างสูงต่อนักศาสนศาสตร์ร่วมสมัยที่ได้รับการสถาปนาอย่างถูกต้องเพราะพวกเขาเชื่อว่าพระคัมภีร์สอนว่าผู้ติดตามพระคริสต์ควรให้เกียรติสิทธิอำนาจต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้สถาปนาไว้ในคริสตจักร

ในหลายตอนของพระคัมภีร์ได้กล่าวถึงเรื่องนี้

แต่ลองมาดูตัวอย่างหนึ่งในพระธรรมทิตัส 2:1, 15 ที่เปาโลสั่งทิตัส

ส่วนท่านจงสอนให้สอดคล้องกับคำสอน ที่ถูกต้อง...

เตือนสติและตักเตือนพวกเขาด้วยอำนาจอย่างเต็มที่ อย่าให้ใครสบประมาทท่านได้ (ทิตัส 2:1, 15)

ชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกยอมรับว่าพระธรรมหลายข้อที่เหมือนข้างต้นนี้สอนว่าผู้ติดตามพระคริสต์จะต้องยอมเชื่อฟังผู้นำคริสตจักรที่ได้รับการสถาปนาอย่างถูกต้องให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ การสร้างศาสนศาสตร์คริสเตียน ไม่ใช่หน้าที่สำหรับบุคคลหรือกลุ่มคนบางกลุ่มที่แยกขาดจากโครงสร้างสิทธิอำนาจดังกล่าว

จุดสมดุลระหว่างสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์และสิทธิอำนาจของคริสตจักรอาจสรุปได้ในสโลแกนเก่าอันหนึ่งที่มีจะถูกกล่าวซ้ำบ่อย ๆ ในแวดวงสายปฏิรูป “คริสตจักรสายปฏิรูปกำลังปฏิรูป อยู่เสมอ”

หรือดังที่มักถูกเขียนย่อในวลีภาษาละตินที่ว่า *semper reformanda* หรือ

“ปฏิรูปอยู่เสมอ” สโลแกนเหล่านี้บ่งชี้ว่าคริสตจักรสายปฏิรูปยอมรับโดยสมบูรณ์ว่าไม่ว่าสิทธิอำนาจ ต่าง ๆ

ของคริสตจักรจะสำคัญเพียงใดก็จะต้องอยู่ภายใต้การตรวจสอบของพระคัมภีร์อยู่เสมอ

เมื่อเราได้พิจารณาพระศาสนจักรยุคกลางและการปฏิรูปศาสนา ยุคแรกแล้วเราก็พร้อมจะพิจารณาหัวข้อที่สามของบทเรียนนี้ต่อไป คือ ชาวคริสเตียนยุคร่วมสมัยควรจะมีมุมมองต่อประเด็นเหล่านี้อย่างไร?

เราควรมีความเชื่ออย่างไรเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์และสิทธิอำนาจของคริสตจักรในยุคปัจจุบัน?

นิกายโปรเตสแตนต์ยุคร่วมสมัย

เราจะตอบคำถามเหล่านี้โดยเริ่มจากการพิจารณาถึงมุมมองประเภทต่าง ๆ ที่เราควรมีต่อพระคัมภีร์ และลำดับที่สองโดยเสนอแนะมุมมองที่สำคัญบางมุมมองที่เราควรมีต่อสิทธิอำนาจของคริสตจักรในยุคปัจจุบัน เราจะเริ่มโดยพิจารณาหลักคำสอนของพระคัมภีร์เป็นลำดับแรก

สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์

เราจะสำรวจบรรดามุมมองร่วมสมัยเกี่ยวกับพระคัมภีร์ โดยอภิปรายในสามประเด็นที่อยู่ในความสนใจของเรา ได้แก่ การดลใจของพระคัมภีร์ ความหมายของพระคัมภีร์ และความชัดเจนของพระคัมภีร์ ในยุคปัจจุบันมีหลายมุมมองต่อหัวข้อเหล่านี้อ้างว่าเป็นไปตามขนบการปฏิรูปศาสนา เราจะพิจารณามุมมองเหล่านี้และประเมินคุณค่า โดยเริ่มจากมุมมองสมัยใหม่ที่ด้วยการดลใจของพระคัมภีร์

การดลใจ

ในยุคปัจจุบันทุกคนที่มีคำกล่าวอ้างที่น่าเชื่อถือเป็น ชาวโปรเตสแตนต์จะสนับสนุนความเชื่อที่ว่าพระคัมภีร์ได้รับ การดลใจจากพระเจ้า ถึงกระนั้นก็มีความสับสนมากมายเกี่ยวกับการกำหนดหลักคำสอนเรื่องการดลใจตามขนบปฏิรูปว่าควรจะเป็นอย่างไรในยุคปัจจุบัน

มีอย่างน้อยสามมุมมองเกี่ยวกับการดลใจที่เป็นที่รู้จักท่ามกลางชาวโปรเตสแตนต์ยุคร่วมสมัย ในปลายด้านหนึ่งของสเปกตรัมคือมุมมองที่มักถูกเรียกว่า

“การดลใจแบบโรแมนติก” (romantic inspiration)

ในปลายอีกด้านหนึ่งของสเปกตรัมคือมุมมอง ที่สุดโต่งพอ ๆ กันที่ถูกเรียกว่า

“การดลใจอย่างเครื่องจักร” (mechanical inspiration)

และระหว่างสองมุมมองสุดโต่งนี้คือมุมมองที่ถูกเรียกว่า “การดลใจแบบมีชีวิต”

(organic inspiration) เราลองมาพิจารณาทั้งสามมุมมองนี้แบบย่อ ๆ กัน

การดลใจแบบโรแมนติกได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวาง

โดยชาวโปรเตสแตนต์ที่เป็นเสรีนิยมมากหน่อย ในมุมมองนี้ พระคัมภีร์ได้รับการดลใจในเชิงโรแมนติก เหมือนกับที่เราพูดถึงเชคสเปียร์ เรมแบรนต์ หรือบอกว่า “ได้รับการดลใจ”

พระเจ้าทรงดลใจนักเขียนพระคัมภีร์ทั้งหลาย แต่พระองค์ไม่ได้กำกับ การเขียนของพวกเขา ในมุมมองนี้พระคัมภีร์เป็นเพียงความเห็นของมนุษย์ ดังนั้นพระคัมภีร์จึงผิดพลาดได้และไม่มีสิทธิอำนาจสูงสุดเหนือคริสตจักร ถึงตรงนี้แน่นอนว่ามุมมองนี้เกี่ยวกับการดลใจจะต้องถูกปฏิเสธโดยคนเหล่านั้นที่อยาก จะดำเนินการต่อไปด้วยจิตวิญญาณของการปฏิรูปศาสนา เพราะมันได้ละทิ้ง ความยึดมั่นอย่างสำคัญแบบโปรเตสแตนต์ในหลักการ *Sola Scriptura*

โดยปฏิเสธทั้งความน่าเชื่อถือและสิทธิอำนาจสูงสุดของพระคัมภีร์

ในอีกด้านหนึ่งของสเปกตรัมคือการดลใจอย่างเครื่องจักร หรือที่บางครั้งถูกเรียกว่า “การดลใจโดยการบงการ”

ในระดับที่ต่างกันมุมมองนี้อ้างว่าบรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ค่อนข้างจะเฉื่อยชา

ในขณะที่พวกเขาเขียนพระคัมภีร์

ในมุมมองนี้แท้จริงแล้วพระเจ้าเป็นผู้เขียนพระคัมภีร์ด้วยพระองค์เอง

ในขณะที่นักเขียนที่เป็นมนุษย์ทำหน้าที่เป็นแคเลขวานการที่วุ่นวาย

ในภาพรวมมุมมองเกี่ยวกับการดลใจในแง่นี้ก็ได้นำให้เราออกห่างจากหลักการ *Sola*

Scriptura ของยุคปฏิรูปศาสนา

เพราะว่าได้ปฏิเสธความสำคัญของบริบททางประวัติศาสตร์และความหมายดั้งเดิมของ ผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ ดังที่นักปฏิรูปศาสนาได้ให้ข้อสังเกตอย่างระมัดระวัง

เมื่อคุณค่าของความหมายตามตัวอักษรของพระคัมภีร์ถูกปฏิเสธ

สิทธิอำนาจในทางปฏิบัติของพระคัมภีร์ย่อมถูกขัดขวาง

ความหมายของพระคัมภีร์ไม่สามารถถูกประเมินและปฏิบัติตามได้อีกต่อไป

เราถูกบังคับให้ใช้ความคิดของเราเองในการอ่านพระคัมภีร์ และผลที่ตามมาคือ พระคัมภีร์ไม่สามารถทำหน้าที่ในฐานะสิทธิอำนาจสูงสุดในศาสนศาสตร์อีกต่อไป

ศาสนศาสตร์สายปฏิรูปร่วมสมัยจะต้องหลีกเลี่ยงทั้งความสุดโต่ง ของการดลใจแบบโรแมนติกและการดลใจอย่างเครื่องจักร

ด้วยการยืนยันถึงลักษณะที่มีชีวิตโดยสมบูรณ์ (fully organic nature) ของการดลใจ

พระเจ้าทรงนำให้ผู้เขียนพระคัมภีร์ เขียนสิ่งต่าง ๆ

และกำกับการเขียนของพวกเขาเพื่อที่พวกเขา

จะเขียนอย่างไม่ผิดพลาดและเขียนอย่างมีสิทธิอำนาจ

แต่พระองค์ไม่ได้จำกัดความคิดส่วนตัว แรงจูงใจ ความรู้สึก

หรือศาสนศาสตร์ส่วนตัวของพวกเขา ตรงกันข้าม

มิติที่เป็นมนุษย์และมิติที่มาจากพระเจ้าของการดลใจไม่ได้ขัดแย้งกัน กล่าวได้ว่า

เนื้อหาทั้งหมดของพระคัมภีร์นำเสนอความจริงที่เหนือกาลเวลาของ พระเจ้า

แต่ผ่านข้อความต่าง ๆ ที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขทางวัฒนธรรมของมนุษย์อย่างสูง

ทุกคำสอนในพระคัมภีร์เป็นบรรทัดฐานสำหรับทุกยุคสมัย

แต่คำสอนแต่ละชุดก็ผูกติดอยู่กับบริบทของเหตุการณ์เฉพาะที่ต่างกัน
มุมมองการดลใจแบบมีชีวิตของ
สายปฏิรูปเน้นทั้งคุณสมบัติด้านที่เป็นมนุษย์และมาจากพระเจ้า
ทั้งมิติเชิงประวัติศาสตร์และมิติเหนือธรรมชาติ โดยเช่นนี้ ทำให้หลักคำสอน *Sola*
Scriptura ของฝ่ายปฏิรูปสามารถดำรงอยู่ได้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าจากสามวิถีทางหลักที่ชาวโปรเตสแตนต์มองการดลใจของพระคัมภีร์ ทำให้พวกที่หวังจะขยายผลการปฏิรูป
ในยุคปัจจุบัน ได้พบว่าหลักคำสอนเรื่องการดลใจแบบมีชีวิตสอดคล้องมากที่สุดกับหลักการต่าง ๆ ที่ชี้แนะและก่อให้เกิด การปฏิรูปศาสนานิกายโปรเตสแตนต์
นอกเหนือจากการเน้นลักษณะที่มีชีวิตของการดลใจแล้ว
นักศาสนศาสตร์สมัยใหม่ในขอบของการปฏิรูปศาสนาจะต้องประเมินความหมายของพระคัมภีร์อย่างถูกต้องอีกด้วย

ความหมาย

อีกครั้งหนึ่ง ที่สเปกตรัมของจุดยืนต่าง ๆ
เป็นเสมือนตัวแทนความคิดสายปฏิรูปในหัวข้อนี้
แต่ไม่ใช่ว่าทุกจุดยืนจะส่งเสริมอุดมคติต่าง ๆ ของการปฏิรูปศาสนา
ที่สุดปลายด้านหนึ่งของสเปกตรัมคือมุมมองที่อาจเรียกว่า “มุมมองแบบพหุนิยม
ร่วมสมัย” (contemporary polyvalence)
ที่สุดปลายอีกด้านหนึ่งคือมุมมองที่อาจเรียกว่า “มุมมองแบบเอกนิยมอย่างง่าย”
(simplistic univalence) และตรงกลางคือมุมมองที่อาจเรียกว่า

“มุมมองแบบเอกนิยมซับซ้อน” (multifaceted univalence)

เราจะเริ่มที่มุมมองแบบพหุนิยมร่วมสมัยก่อน

ในไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา นักศาสนศาสตร์สายปฏิรูปบางคน
ได้กล่าวถึงลักษณะพหุนิยมของข้อความในพระคัมภีร์

โดยเชื่อว่าพระวจนะมีหลากหลายความหมายแต่ในขณะที่ “มุมมองแบบ
พหุนิยมคลาสสิก” ยืนยันความหมายหลากหลาย

เพราะว่าพระคัมภีร์มีต้นกำเนิดมาจากพระเจ้า แต่ “มุมมองแบบพหุนิยมร่วมสมัย”

มักจะมองความหมายที่หลากหลายว่าเกิดจากความคลุมเครือทางภาษาของมนุษย์

อันที่จริง “มุมมองแบบพหุนิยมร่วมสมัย” สอนว่าข้อความ

ในพระคัมภีร์เป็นเหมือนเรือว่างเปล่าให้นักตีความใส่ความหมาย แต่แน่นอน

เช่นเดียวกับเรือที่ต้องมีรูปร่าง

ไวยากรณ์ของข้อความในพระคัมภีร์ได้สร้างลักษณะเฉพาะอันเป็นพื้นฐานของความ
หมาย อย่างไรก็ตาม ภายในลักษณะเฉพาะดังกล่าว

ความหมายเฉพาะเจาะจงถูกใส่ลงไปโดยนักตีความพระคัมภีร์
ตามหลักการข้างต้นนี้
มีข้อแย้งว่าเราจำเป็นต้องปฏิเสธการเน้นของสายปฏิรูปในเรื่องความเคร่งครัดของหลัก
การความหมายตามตัวอักษร
และเราควรจะไปใส่การตีความของเราเองลงไปในเรื่องความในพระคัมภีร์
โดยใส่ใจเพียงเล็กน้อยหรือไม่ต้องใส่ใจในความหมายดั้งเดิมหรือตามตัวอักษรของข้อ
ความ แต่เราจะต้องปฏิเสธแนวคิดเรื่องพหุนิยม
เพราะจะทำให้สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์เป็นโมฆะ
แต่ให้สิทธิแก่นักตีความที่เป็นมนุษย์ในการใส่ความคิดของตนเองลงในพระวจนะ
ที่สรุปปลายอีกด้านหนึ่งของสเปกตรัมคือมุมมองที่เราจะเรียกว่า
“มุมมองแบบเอกนิยามอย่างง่าย”
มุมมองนี้สนับสนุนแนวคิดถูกต้องที่ว่าแต่ละข้อความของพระคัมภีร์มีเพียงความหมาย
เดียว แต่ผิดในการปฏิเสธข้อเท็จจริงที่ว่าความหมายเดียวนั้นอาจมีความซับซ้อน
ตัวอย่างเช่นพระธรรมยอห์น 3:16

พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์
เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้น จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์
(ยอห์น 3:16)

คริสเตียนที่มีมุมมองแบบเอกนิยามอย่างง่ายอาจพูดประมาณนี้:

“ข้อพระคัมภีร์นี้ง่ายมาก ยอห์น 3:16 สอนเราว่าเราจะต้องเชื่อในพระคริสต์”
เอาละ การสรุปข้างต้นถูกต้องส่วนหนึ่ง แต่พระคำข้อนี้มีอะไรมากกว่านั้น
เพราะข้อความนี้ได้พูดอย่างชัดเจนถึงความรักของพระเจ้า, การรับธรรมชาติมนุษย์
การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นจากความตายของพระคริสต์, รวมถึงโลก
การลงโทษชั่ววินันดร์ และชีวิตนิรันดร์ นอกจากนี้ เนื่องจากหลักคำสอนต่าง ๆ
ของพระคัมภีร์สร้างโครงข่ายความสัมพันธ์เชิงแลกเปลี่ยนในหลายรูปแบบ
พระคำข้อนี้ยังสื่อเป็นนัยถึงหัวข้อต่าง ๆ ทุกรูปแบบที่พระคัมภีร์ส่วนอื่น ๆ
ได้กล่าวถึงอย่างละเอียดมากกว่านี้ ดังนั้น ในแง่นี้ พระธรรมยอห์น 3:16
มีเพียงความหมายเดียว แต่ความหมายนั้นหลากหลาย เกินกว่าบทสรุปใด ๆ
เพียงบทเดียวที่เราจะเขียนได้
เมื่อเราขาดความเข้าใจว่าความหมายของพระคัมภีร์นั้นมีความซับซ้อนมาก
เกินความสามารถในการตีความของเราเสมอ เราก็จะพบกับความเสี่ยงอันรุนแรง คือ
ความเสี่ยงในการอ้างอย่างสนิทใจเกินไปว่าการตีความของเราเท่ากับความหมายแท้จริง
ของตัวพระคัมภีร์เอง
การตีความของเราอยู่เหนือสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์และเราปฏิเสธหลักการ *Sola*
Scriptura หรือความเชื่อที่ว่าพระคัมภีร์มีสถานะสูงกว่าการตีความของเราเสมอ

ตรงกลางของสเปกตรัมคือ “มุมมองแบบเอกนิยมแบบซับซ้อน” ซึ่งสอดคล้องกับมุมมองต่าง ๆ ของขบวนการปฏิรูปศาสนา ยุคแรก หนังสือ *หลักความเชื่อแห่งเวสต์มินสเตอร์* อธิบายเกี่ยวกับ “มุมมองแบบเอกนิยมแบบซับซ้อน” ในบทที่ 1 ย่อหน้า 9 ไว้ดังนี้:

เมื่อมีคำถามเกี่ยวกับความหมายสมบูรณ์แท้จริงของข้อพระคัมภีร์ใด ๆ (ซึ่งไม่หลากหลาย แต่มีหนึ่งเดียว) ก็ต้องค้นหาให้รู้ได้จากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ ที่ได้อธิบายอย่างชัดเจนมากกว่า

ตามมุมมองนี้ แต่ละข้อความในพระคัมภีร์มีความหมายเดียว แต่ความหมายเดียวที่ว่ามีมีความซับซ้อนและหลากหลายมิติ ถูกเปิดเผยโดยโครงข่ายความสัมพันธ์เชิงแลกเปลี่ยนหลายรูปแบบที่ถูกสร้างไว้โดยคำสอนทั้งหมดของพระคัมภีร์

ในยุคปัจจุบันเราจำเป็นต้องยืนยันแนวคิดสายปฏิรูปว่าด้วยเอกนิยมแบบซับซ้อน เพราะแนวคิดนี้ยืนยันว่าพระคัมภีร์ได้นำเสนอความหมายอันทรงสิทธิอำนาจ แทนที่จะรอให้เราเป็นผู้ใส่และเสนอความหมายเอง ทั้งยังจำกัดไม่ให้เราลดค่าของพระคัมภีร์ลงไปในระดับของการสรุปความพระคัมภีร์ของเราเอง พระคัมภีร์ทุกข้อมีสิทธิอำนาจเหนือความพยายามตีความที่ดีที่สุดของเรา มุมมองแบบ “เอกนิยมแบบซับซ้อน” นี้

ให้แนวทางในการตีความความหมายพระคัมภีร์ที่จะทำให้เราสามารถพัฒนาศาสนศาสตร์สายปฏิรูปในยุคของเราได้

ถึงตรงนี้เราสามารถอภิปรายต่อไปถึงมุมมองสายปฏิรูปสมัยใหม่ว่าด้วยความชัดเจนของพระคัมภีร์

ความชัดเจน

จะช่วยให้มากอีกครั้งหนึ่ง ที่จะคิดถึงสามจุดบนสเปกตรัม ที่สุดปลายด้านหนึ่งเราพบกับแนวโน้มนร่วมสมัยที่มองพระคัมภีร์ว่าคลุมเครืออย่างที่สุด และที่ สุดปลายอีกด้านเราพบกับแนวโน้มนร่วมสมัยที่มองพระคัมภีร์ว่าชัดเจนอย่างที่สุด แต่ตรงจุดกึ่งกลางคือหลักคำสอนสายปฏิรูปว่าด้วยระดับต่าง ๆ ของความชัดเจน

ไม่ใช่เรื่องยากที่จะเห็นชาวโปรเตสแตนต์ยุคปัจจุบันมองว่าพระคัมภีร์นั้นคลุมเครือ หรือความหมายถูกซ่อนไว้ทำให้ไม่อาจเข้าใจได้โดยง่าย บ่อยครั้งด้วยจิตวิญญาณของหลักการตีความแบบถอดรื้อและหลังสมัยใหม่ พวกเขามองว่าพระคัมภีร์คลุมเครือเพราะเขาเชื่อว่าพระคัมภีร์มีความขัดแย้งในตัวเอง และต้องจําแนกต่อข้อโต้แย้งในตัวเอง

ซึ่งเป็นมุมมองเดียวกับที่พวกเขามีต่องานวรรณกรรมอื่น ๆ ในมุมมองของพวกเขา ประวัติศาสตร์ของการตีความพระคัมภีร์ได้เปิดเผยให้เห็นปัญหาเชิงอรรถวิเคราะห์มากมายที่ทำให้แทบจะเป็นไปไม่ได้ที่จะกำหนดแนวทางการทำความเข้าใจพระคัมภีร์ในยุคปัจจุบัน

เป็นเรื่องจริงที่ว่า แม้มนุษย์จะมีความสามารถในการสื่อสารตีพิมพ์ใด แต่การเปิดเผยของพระคัมภีร์ก็ยังมีช่องแห่งความคลุมเครือเกิดขึ้นได้เสมอ อย่างไรก็ตาม ก็ยังเป็นเรื่องยากที่จะด่วนสรุปว่าพระคัมภีร์มีความคลุมเครือในทุกเรื่อง เพราะมีหลายเรื่องในพระคัมภีร์ที่ค่อนข้างชัดเจน

มุมมองดังกล่าวนี้ไม่ได้สะท้อนความเชื่อของสายปฏิรูปในเรื่องความชัดเจนของพระคัมภีร์ ถ้าเราต้องการจะรักษาจิตวิญญาณของการปฏิรูปศาสนาในยุคนี้ เราต้องปฏิเสธแนวคิดสุดโต่งว่าด้วยความคลุมเครือของพระคัมภีร์นี้

ที่สุดปลายอีกด้านหนึ่งของสเปกตรัม ชาวโปรเตสแตนต์บางคนเชื่อว่า ข้อพระคัมภีร์แทบจะทั้งหมดมีความชัดเจนมาก

ซึ่งพวกเขาสามารถเข้าใจได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย

โดยปกติแล้วตัวแทนของกลุ่มนี้สามารถยึดมุมมองง่าย ๆ

เกี่ยวกับความชัดเจนของพระคัมภีร์เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธการตีความต่าง ๆ

ทั้งหมดที่ได้มานอกเหนือจากชุมชนคริสเตียนวงแคบของตนเอง

การอธิบายความชัดเจนของพระคัมภีร์อย่างเกินจริงเป็น

การทดลองอันตรายสำหรับนักศาสนศาสตร์หลายคนในชนบทปฏิรูปยุคปัจจุบัน

เราต้องการจะปกป้องความจริงของพระคัมภีร์จากหลุมพรางของความกังขาและการถากถางของผู้ไร้ความเชื่อในยุคสมัยใหม่

แต่การพูดถึงความชัดเจนของพระคัมภีร์อย่างง่ายเกินไปเช่นนี้ไม่ได้สะท้อนมุมมอง

สายปฏิรูปว่าด้วยความชัดเจนของพระคัมภีร์อย่างแท้จริง

ดังที่เราได้เห็นแล้วว่านักปฏิรูปศาสนายุคแรกก็ยอมรับว่าเป็นไปได้ที่บางส่วนของพระคัมภีร์นั้นยากที่จะเข้าใจได้

ตรงกลางของสเปกตรัมว่าด้วยความชัดเจนของพระคัมภีร์คือจุดยืนที่ยอมรับระดับต่าง ๆ ของความชัดเจน ซึ่งเป็นจุดยืนที่ถูกนำไปใช้โดยหนังสือ

หลักความเชื่อแห่งเวสต์มินสเตอร์ บทที่ 1 ย่อหน้าที่ 7:

ทุกสิ่งในพระคัมภีร์นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เหมือนกันทั้งหมด

หรือมีความหมายชัดเจนเหมือนกันสำหรับทุกคน

แต่กระนั้นก็จำเป็นต้องรู้ เชื่อ และปฏิบัติตาม

เพื่อการดำรงอยู่ในความรอดต่อไป

ซึ่งพระคัมภีร์หรือแม้แต่แหล่งข้อมูลอื่นก็ได้ประกาศไว้อย่างชัดเจนแล้ว

และเปิดกว้างแก่ทุกคน ทั้งที่เรียนรู้แล้ว หรือยังไม่ได้เรียนรู้

จะได้เรียนรู้ และเข้าใจได้อย่างเพียงพอด้วยวิธีการง่าย ๆ

ได้อย่างเหมาะสม

สังเกตว่าในหนังสือหลักความเชื่อฯ

กล่าวอย่างเจาะจงถึงเนื้อหาพระคัมภีร์ที่จำเป็นต่อความรอดว่ามีความชัดเจนไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยอมรับด้วยว่าไม่ใช่เนื้อหาส่วนอื่น

ๆของพระคัมภีร์จะมีความชัดเจนเหมือนกัน กล่าวคือ พระคัมภีร์ไม่ได้ชัดเจนทั้งหมดหรือคลุมเครือทั้งหมดนั่นเอง

คุณคงจำได้ว่าในบทเรียนที่แล้วเราได้จำแนกระดับที่แตกต่างกันของความมั่นใจที่เรามีต่อหลักคำสอนต่างๆของคริสเตียน เราใช้ตัวแบบที่เราเรียกว่า “กรวยแห่งความแน่นอน” ตรรกฐานของกรวยแห่งความแน่นอนมีความเชื่อต่างๆที่เรายึดถืออย่างผิวเผินเพราะเรามีระดับความมั่นใจต่ำในความเชื่อเหล่านั้น ตรงยอดของกรวยมีความเชื่อหลักที่เรายึดถืออย่างเหนียวแน่น และถ้าเราปฏิเสธความเชื่อตรงยอดก็เท่ากับว่าเราได้ปฏิเสธความเชื่อคริสเตียน และตรงระหว่างความสุดโต่งสองด้านที่กล่าวมาก็ประกอบด้วยข้อเชื่ออื่น ๆ ที่เรามีระดับความมั่นใจแตกต่างกัน

ทำนองเดียวกันก็จะเป็นประโยชน์ที่เราจะคิดถึงเรื่องความชัดเจนของพระคัมภีร์ด้วยมุมมองดังกล่าวข้างต้น ประการแรก คำสอนพระคัมภีร์หลายแง่มุม ซึ่งรวมถึงความรู้ซึ่งจำเป็นยิ่งต่อความรอดนั้น จริงๆแล้วไม่จำเป็นต้องใช้หรือใช้ความพยายามเชิงวิชาการน้อยมากเพื่อทำความเข้าใจ ดังที่หนังสือ *หลักความเชื่อแห่งเวสต์มินสเตอร์* ได้กล่าวไว้ข้างต้นว่า ทั้งคนที่ “เรียนรู้แล้ว” และ “ยังไม่ได้เรียนรู้” สามารถเข้าใจได้ ซึ่งพระคัมภีร์มีข้อความลักษณะอยู่ด้วย แต่ความจริงแล้วข้อมูลพระคัมภีร์ส่วนใหญ่สามารถเข้าใจได้โดยง่าย

ตัวอย่างเช่น ไมยากที่จะเข้าใจว่าพระเจ้าทรงสร้างโลก หรือว่ามีผู้ชายที่ชื่ออับราฮัม โมเสส และดาวิด หรือว่าชนชาติอิสราเอลได้ไปอียิปต์และจากนั้นอพยพออกมา พระคัมภีร์ใหม่ได้สอนอย่างเรียบง่ายว่าพระเยซูเติบโตขึ้นในเมืองนาซาเรธ และกล่าวถึงบรรดาอัครทูต ทั้งหมดนี้และข้อมูลอื่นๆ อีกมากมายในพระคัมภีร์ชัดเจนมากในระดับที่ไม่จำเป็นต้องมีใครใช้ความพยายามเชิงวิชาการในการเรียนรู้

ประการที่สอง

บางมิติของพระคัมภีร์จะรู้ได้โดยนักศึกษาที่จริงจังในการศึกษาวิชาต่างๆ อาทิ ประวัติศาสตร์โบราณ การวิเคราะห์ ภาษาพระคัมภีร์ วิธีการตีความ และศาสนศาสตร์ ท่ามกลางวิชาเหล่านี้เราอาจนับรวมไปถึงหัวข้อต่างๆ เช่น

การศึกษาเกี่ยวกับการสิ้นโลก (eschatology) ของเปาโล

หรือวัตถุประสงคทางประวัติศาสตร์ของพระธรรมปฐมกาล

แง่มุมเหล่านี้ต้องการความใส่ใจเชิงวิชาการมากกว่าปกติ

และด้วยความพยายามเชิงวิชาการมากเพียงพอ

ทำให้หลายประเด็นที่แรกเริ่มดูจะคลุมเครือกลายเป็นเรื่องชัดเจนสำหรับเราได้

ประการสุดท้าย

บางส่วนบางตอนของพระคัมภีร์ดูเหมือนจะคลุมเครือไม่ว่าเราจะใช้ความพยายามมากเพียงใดก็ตาม ตัวอย่างชัดเจน

จะเห็นได้เมื่อเราพยายามที่จะประสานพระธรรมคูนานบางเล่มให้สอดคล้องกัน อาทิ

พระธรรมซามูเอล พงศ์กษัตริย์ และพงศาวดาร หรือพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม แม้ว่าจะมีความพยายาม หรือความก้าวหน้าในการศึกษาหัวข้อเหล่านี้อย่างมาก แต่ยังมีปัญหาหลายข้อที่ไม่อาจหาข้อสรุปได้

ดังนั้น ในขณะที่เราศึกษาพระคัมภีร์ เราจะต้องระลึกเสมอว่า พระคัมภีร์บางมิติมีความชัดเจน หรือคลุมเครือมากกว่าส่วนอื่น ๆ การยอมรับความจริงนี้เท่านั้น จะทำให้เราสามารถจัดการเรื่องสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ได้อย่างเหมาะสม แม้ว่าทุกส่วนของพระคัมภีร์ทรงสิทธิอำนาจอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ในทางปฏิบัติเราสามารถเข้าใจและใช้การนำของพระคัมภีร์ในระดับต่างกันโดยขึ้นอยู่กับความชัดเจนของเนื้อหาส่วนต่าง ๆ ของพระคัมภีร์ ดังนั้นเราเข้าใจแล้วว่า การนำเสนอขนบปฏิรูปในยุคนปัจจุบัน เราจะต้องหลีกเลี่ยงมุมมองโต้แย้งต่าง ๆ เกี่ยวกับความชัดเจนของพระคัมภีร์และยอมรับความแตกต่างระดับหรือองศาของความชัดเจนด้วย

ด้วยความเข้าใจมุมมองเรื่องสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์แล้ว เราควรรีให้ความสนใจพิจารณาสิทธิอำนาจของคริสตจักรในศาสนศาสตร์สายปฏิรูปยุคร่วมสมัยด้วย

สิทธิอำนาจของคริสตจักร

เราจะเน้นพิจารณาสองทิศทาง ทิศทางแรก นักศาสนศาสตร์สายปฏิรูปยุคร่วมสมัยควรมีมุมมองอย่างไรเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของคริสตจักรในอดีต และทิศทางที่สอง เราจะอภิปรายว่านักศาสนศาสตร์สายปฏิรูปยุคร่วมสมัยควรมีมุมมองอย่างไรเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของคริสตจักรยุคปัจจุบัน เราจะเริ่มต้นจากอดีตก่อน

สิทธิอำนาจในอดีต

ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า ชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกเข้าใจว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้สอนความจริงหลายประการแก่คริสตจักรในอดีตที่ผ่านมา พวกเขาพยายามที่จะเคารพและเชื่อฟังสอนของปีตาจารย์ หลักข้อเชื่อ และขนบของคริสตจักรที่มีมาอย่างยาวนานโดยยอมรับสิ่งเหล่านี้ในฐานะคำวินิจฉัยเฉพากาล ถึงกระนั้น ชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกได้รักษาความสมดุลของแนวปฏิบัติดังกล่าวโดยยืนยันอย่างหนักแน่นถึงในสิทธิอำนาจสูงสุดของพระคัมภีร์เหนือคำสอนต่าง ๆ ในอดีตของคริสตจักร พวกเขาฟังพาคำสอนในอดีต

แต่ขณะเดียวกันก็ประเมินคำสอนทั้งหมดของคริสตจักรด้วยมาตรฐานของพระคัมภีร์
 นำเสียดาย

นักศาสนศาสตร์สายปฏิรูปยุคปัจจุบันพบว่าเป็นเรื่องยากที่จะยึดมั่นในเจดีย์นครศักดิ์
 ทั้งสองด้านอย่างสายปฏิรูปยุคแรก สามทิศทางต่อไปนี้จะเป็ประโยชน์มากขึ้น คือ
 ขนบนิยมในสุดปลายด้านหนึ่ง พระคัมภีร์นิยมในสุดปลายอีกด้านหนึ่ง และแนวปฏิบัติ
 “ปฏิรูปเสมอ” (*semper reformanda*) ของสายปฏิรูป

ในด้านหนึ่ง

นักศาสนศาสตร์สายปฏิรูปคร่อมสมัยมักจะตกอยู่ในหลุมพรางของ “ขนบนิยม” ในที่นี้
 ขนบนิยมหมายถึงพวกเขาได้หลงไปหาแนวปฏิบัติที่คล้ายคลึงอย่างมากกับขนบนิยมของ
 อนุกรมโรมันคาทอลิกยุคกลาง

ในทางหนึ่งนักศาสนศาสตร์สายปฏิรูปยอมรับสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์และปฏิเสธขนบ
 บต่าง ๆ ของอนุกรมโรมันคาทอลิกอย่างแน่นอน

แต่หลายครั้งนักขนบนิยมสายปฏิรูปให้คำกับคำสอนในอดีตของความเชื่อสายปฏิรูปสูง
 มากจนทำให้ในทางปฏิบัติพวกเขาขาดการตรวจสอบอดีตอย่างเพียงพอ

ถ้าคุณมีโอกาสรู้จักนักศาสนศาสตร์สายปฏิรูปยุคปัจจุบันมากพอ
 คุณคงจะ เห็นแนวโน้มดังกล่าวนี้ บ่อยครั้ง

ที่นักศาสนศาสตร์ปฏิรูปได้ยอมรับเจดีย์หลักการและแนวปฏิบัติต่าง ๆ

จากอดีตในระดับที่ถือว่าขนบต่าง ๆ

เหล่านี้เป็นหลักฐานที่โต้แย้งไม่ได้สำหรับแนวคิดและแนวปฏิบัติยุคคร่อมสมัย

บ่อยครั้งที่นักศาสนศาสตร์สายปฏิรูปที่เจตนาดีเหล่านี้มักจะตอบคำถามเชิงศาสนศาสตร์
 ร้อย่างง่าย ๆ โดยเพียงตั้งคำถามว่า “หลักความเชื่อสายปฏิรูปกล่าวไว้ว่าอย่างไร?”

แทนที่จะถามว่า “พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่าอย่างไร?”

อีกด้านหนึ่ง

นักศาสนาศาสตร์สายปฏิรูปยุคสมัยใหม่ก็ไปถึงปลายสุดโต่งอีกข้างหนึ่ง

ในแง่การเผชิญกับสิทธิอำนาจของคริสตจักรในอดีต

ภายใต้แนวคิดสมัยใหม่นิยมยุคเรอ์แจ็ง พวกเขาตกอยู่ภายใต้สิ่งที่เราอาจเรียกว่า

“พระคัมภีร์นิยม”

นักศาสนศาสตร์เหล่านี้ทำเหมือนกับว่าแต่ละคนจะต้องเข้าหาพระคัมภีร์และตัดสินประ
 ะเด็นเชิงศาสนศาสตร์ทุกประเด็นโดยปราศจากการช่วยเหลือของขนบโปรเตสแตนต์ยุค
 คอดีต

ครั้งแล้วครั้งเล่า

นักศาสนศาสตร์ที่แสดงตัวว่าอยู่ในคริสตจักรสายปฏิรูปมีปฏิกิริยาต่อขนบนิยมสายปฏิ
 รูปโดยกล่าวบางอย่างเช่น “ไม่สำคัญว่าคริสตจักรกล่าวไว้ว่าอย่างไร

สิ่งเดียวที่ฉันใส่ใจก็คือพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่าอย่างไร”

วาทกรรมอย่างนี้เกินเลยไกลกว่าการเชื่อฟังพระคัมภีร์ในฐานะสิทธิอำนาจสูงสุด

เพราะเป็นการเพิกเฉยต่อภูมิปัญญาที่พระวิญญาณพระเจ้าได้ประทานแก่คริสตจักร

และกลับมอบอำนาจการตัดสินเรื่องศาสนศาสตร์ไว้ให้แก่เพียงบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่
 มีอำนาจอยู่ ณ ปัจจุบันเท่านั้น

เพื่อการรักษาไว้ซึ่งจิตวิญญาณของการปฏิรูปศาสนาในยุคปัจจุบัน เราจะต้องกลับมายืนยันหลักการ *semper reformanda* เราจะต้องพยายามยืนยันอำนาจสูงสุดของพระคัมภีร์โดยไม่เพิกเฉยต่อความสำคัญขอ งชนบการปฏิรูปศาสนา

ในด้านหนึ่ง หลักการ *semper reformanda* ยุคปัจจุบันเรียกร้องว่า ไม่เพียงเราจะต้องยอมรับปีตาจารย์และสภาพระศาสนจักรยุคแรกในฐานะคำวินิจฉัย เฉพาะกาล แต่รวมถึงหลักความเชื่อสายปฏิรูปและชนบปฏิรูป เรามีหนังสือ *หลักความเชื่อแห่งเวสต์มินสเตอร์* ปจจารวิชันนาแห่งเวสต์มินสเตอร์ฉบับเล็กและฉบับใหญ่ *ปจจารวิชันนาแห่งเมืองไฮเดลเบิร์ก คำสารภาพแห่งเบลเยียมและ หลักบัญญัติเมืองดอร์* นอกเหนือจากเอกสารเหล่านี้แล้ว เรามีงานเขียนอื่น ๆ โดยผู้นำและนักศาสนศาสตร์ที่ไม่ค่อยเป็นทางการในอดีตอีกมากมาย แต่ขณะเดียวกัน

สิทธิอำนาจที่มาจากอดีตเหล่านี้ควรอยู่ภายใต้คำสอนของพระคัมภีร์ที่โต้แย้งไม่ได้ เพื่อจะขยายผลการปฏิรูปศาสนาในยุคปัจจุบัน

เราจำเป็นต้องเรียนรู้ว่าจะให้นำหนักต่อสิทธิอำนาจต่าง ๆ ของคริสตจักรที่มาจากอดีตให้เหมาะสมอย่างไรภายใต้สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์

หลังการพิจารณาว่านักศาสนศาสตร์สายปฏิรูปยุคปัจจุบัน ควรจะทำความเข้าใจกับสิทธิอำนาจในอดีตอย่างไรแล้ว เราควรหันสนใจอีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญไม่แพ้กัน คือ นักศาสนศาสตร์ควรประเมินคุณค่าของสิทธิอำนาจต่าง ๆ ของคริสตจักรยุค ร่วมสมัยอย่างไร เราควรจะเข้าใจสิทธิอำนาจแห่งหลักบัญญัติทางศาสนศาสตร์ต่าง ๆ ที่กำลังพัฒนาในยุคของเราอย่างไร?

สิทธิอำนาจโปรเตสแตนต์ยุคร่วมสมัย

เราได้พบว่าชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกยืนยันคุณค่าของ ศาสนศาสตร์ที่พัฒนาขึ้นโดยผู้นำที่ได้รับการสถาปนาอย่างเหมาะสมในคริสตจักร แต่ชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรกต่อต้าน การเชิดชูสิทธิอำนาจต่าง ๆ ในคริสตจักรยุคนั้นขึ้นเหนือคำสอนของพระคัมภีร์ นำเสียดาย นักศาสนศาสตร์สายปฏิรูปยุคปัจจุบันมักจะมองว่าเป็นเรื่องยากที่จะปฏิบัติตามมุมมอง ดังกล่าวของ ชาวโปรเตสแตนต์ยุคแรก เพราะพวกเขามักจะมีจุดยืนสุดโต่ง ด้วยลักษณะความเข้าใจนักศาสนศาสตร์สายปฏิรูปแบบที่มีชีวิตอยู่ในยุคของตนเอง

ในด้านหนึ่ง นักศาสนศาสตร์สายปฏิรูปมีแนวโน้มกึ่งขาเกี่ยวกับ หลักบัญญัติทางศาสนศาสตร์ยุคปัจจุบัน ในอีกด้านหนึ่ง หลายคนมีแนวโน้มที่จะนำมุมมองแบบยึดติดพระคัมภีร์ (dogmatism)

มาใช้กับหลักบัญญัติทางศาสนศาสตร์ยุคปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม
วิธีทางของศาสนศาสตร์สายปฏิรูปที่แท้จริงคือการพยายามที่จะ
“สัตย์ซื่อต่อหลักบัญญัติทางศาสนศาสตร์ยุคร่วมสมัย”

มุมมองนี้สะท้อนให้เห็นความปรารถนาที่จะสร้าง “หลักบัญญัติที่สัตย์ซื่อ”
มากกว่ามีความสงสัยรุนแรงหรือยึดมั่นกับหลักคำสอนของการปฏิรูปศาสนศาสตร์ร่วม
สมัย ขอให้เราทำความเข้าใจว่า “หลักบัญญัติที่สัตย์ซื่อ” นั้นหมายถึงอะไร
เพราะความเข้าใจนี้จะช่วยให้เราสามารถตรวจสอบวิธีการในการไว้วางใจข้อความท
รงศาสนศาสตร์ได้อย่างถูกต้องต่อไป

กึ่งชาติและการยึดติดพระคัมภีร์สุดโต่งที่เราพบในยุคของเราเป็นส่วนหนึ่งเกิด
ขึ้นเพราะข้อความทางศาสนศาสตร์มักจะถูกประเมินในลักษณะสองขั้วตรงข้าม
ในลักษณะเดียวกับตารางค่าความจริงเชิงนามธรรมแบบดั้งเดิม
ด้วยการมองข้อความทางศาสนศาสตร์ต่าง ๆ แบบง่าย ๆ ว่าจริงหรือเท็จ แต่ความจริง
จะเป็นประโยชน์กว่า ถ้าจะแยกขั้วตรงข้ามที่เป็นนามธรรมเช่นนี้
และจะดียิ่งกว่าที่จะมองคุณค่าความจริงจากข้อความเชิงเดียวที่มีระดับความเป็นไปได้
หลายอย่าง บนเส้นความต่อเนื่องระหว่างความจริงและความเท็จ
ข้อความทางศาสนศาสตร์อาจเป็นจริงหรือเป็นเท็จมากน้อยต่างกัน
ก็ขึ้นอยู่กับภาระสะท้อนหลักคำสอนที่ไม่มีข้อผิดพลาดของพระคัมภีร์ได้อย่างใกล้เคียง
เพียงใด

ข้างหนึ่งของเส้นความต่อเนื่อง
เราพบว่าศาสนศาสตร์บางจุดได้อธิบายคำสอนของพระคัมภีร์ดีพอที่เราอาจพูดได้ด้วย
ความสำนึกว่าเป็นความจริงแน่นอนที่ข้อความเหล่านี้อาจไม่สมบูรณ์แบบ
แต่ก็ใกล้เคียงมากพอที่จะยอมรับได้ว่าเป็นจริง
เว้นแต่ว่ามีลักษณะบางอย่างปรากฏขึ้นกระทั่งทำให้เห็นว่าข้อความนั้นไม่เพียงพอ
ที่จะยอมรับได้ว่าเป็นจริง ในอีกข้างหนึ่งของเส้นความต่อเนื่อง
จุดยืนศาสนศาสตร์อยู่ไกลจากคำสอนของพระคัมภีร์มากจนกระทั่งเราสามารถติดป้าย
ว่าเป็นเท็จได้ เว้นแต่มีคุณสมบัติบางอย่างที่แสดงว่าจุดยืนนั้นเป็นที่ยอมรับได้

ตัวอย่างเช่น ข้อความที่ว่า “พระเจ้าทรงครอบครองเหนือทุกสิ่ง”

ข้อความนี้ใกล้เคียงมากกับสิ่งที่พระคัมภีร์สอน
ซึ่งโดยปกติเราไม่ควรมีปัญหาในการกล่าวยอมรับว่าเป็นความจริง
พระคัมภีร์สอนว่าพระเจ้าทรงครอบครองเหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง อย่างไรก็ตาม
เพราะว่าข้อความนี้สามารถพัฒนาขึ้นอีกได้ ด้วยแง่คิดดังกล่าว
ก็ถือได้ว่าเป็นข้อความที่ยังขาดความสมบูรณ์ ตัวอย่างเช่น

ถ้าเราจำแนกความเชื่อตามพระคัมภีร์ออกจากเทวีสนิยม (deism) หรือชะตานิยม

(fatalism) ข้อความนี้อาจจะสร้างความสับสน และนำไปสู่ความเข้าใจผิดได้

เว้นแต่เราสร้างคุณสมบัติประโยชน์โดยผนวกความเป็นจริงเรื่องการเตรียมของพร
เจ้าในเรื่องที่ว่าพระองค์ทรงมีปฏิสัมพันธ์กับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์ด้วย

ในลักษณะเดียวกัน ข้อความที่ว่า “พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า”

ก็ใกล้เคียงกับพระคัมภีร์พอที่จะยอมรับว่าจริงในสถานการณ์ส่วนใหญ่

เราก็พอใจว่าข้อความนี้ได้สะท้อนคำสอนของพระคัมภีร์เท่าที่จะอธิบายได้ แต่เราตระหนักว่าในบางบริบท อาทิ กรณีที่ต้องเผชิญกับลัทธิคริสเตียนเทียมเท็จ ข้อความนี้อาจทำให้ความจริงคลุมเครือหรือทำให้หลงผิดได้ ด้วยพระคัมภีร์ยังได้สอนว่าพระคริสต์เป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ และในสถานการณ์เฉพาะบางครั้งเราจะต้องทำให้ข้อความที่ว่า “พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า”

นั้นมีคุณลักษณะที่สมบูรณ์ขึ้นด้วยการผนวกความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์เข้าไปด้วย ก่อนที่เราจะพึงพอใจได้ว่าข้อความนั้นสำแดงความจริงได้ดีเพียงพอ

ท้ายที่สุด เราอาจกล่าวถึงสิ่งต่าง ๆ

เกี่ยวกับหลักบัญญัติทางศาสนศาสตร์ยุคร่วมสมัย

บางข้อความทางศาสนศาสตร์ยุคปัจจุบันใกล้เคียงกับพระคัมภีร์มากพอที่จะนับว่าเป็นจริง ข้อความอื่น ๆ อาจห่างไกลจากพระคัมภีร์เกินพอที่จะนับว่าเป็นเท็จ แต่มีสิ่งหนึ่งที่เป็นความจริงเกี่ยวกับทุกหลักบัญญัติทางศาสนศาสตร์ นั่นคือ ข้อความเหล่านั้นสามารถปรับปรุงได้ ซึ่งไม่ต่างอะไรกับคติพจน์สายปฏิรูปยุคแรกที่ว่า *semper reformanda* “ปฏิรูปอยู่เสมอ” หรือในแบบที่ผมอยากจะกล่าวว่าเป็น

“หลักบัญญัติสุดท้ายด้านศาสนศาสตร์ ก็ไม่ใช่อะไรมากกว่าการไร้ซึ่งจินตนาการ”

นี่คือความหมายของสิ่งที่เรากล่าวว่า

เป้าหมายของศาสนศาสตร์สายปฏิรูปยุคร่วมสมัยคือการสร้างหลักบัญญัติทางศาสนศาสตร์ที่สัตย์ซื่อ ในด้านหนึ่งเราไม่ได้กังขาเกี่ยวกับศาสนศาสตร์

ของคริสตจักรยุคร่วมสมัย เราไม่ได้ปฏิเสธสิทธิอำนาจ หรือ จำเป็นต้องอภิสิทธิ์ตัวเชื่อฟังสิ่งที่คริสตจักรกำหนดในยุคปัจจุบัน

อีกด้านหนึ่ง เราไม่ได้ยึดติดพระคัมภีร์แบบสุดโต่ง

เราไม่ได้ยืนยันว่าหลักบัญญัติยุคปัจจุบันนั้นสมบูรณ์แบบ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เราใช้ทรัพยากรทุกอย่างที่พระเจ้าได้ประทานแก่เราอย่างอย่างรับผิดชอบด้วยความถ่อมใจ ไม่ว่าจะเป็นการอรรถวิเคราะห์พระคัมภีร์ การปฏิสัมพันธ์ในชุมชนผู้เชื่อ และการดำเนินชีวิต คริสเตียน เพื่อที่จะพัฒนาหลักบัญญัติทางศาสนศาสตร์ที่สัตย์ซื่อ

เราพยายามยิ่งในการทำให้หลักคำสอนของเราสอดคล้องกับ

หลักคำสอนของพระคัมภีร์ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ยิ่งหลักคำสอนของเราใกล้เคียงกับพระคัมภีร์มากเท่าใด

สิทธิอำนาจของหลักคำสอนดังกล่าวก็ยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น

ตรงกันข้ามหากยิ่งห่างไกลออกจากพระคัมภีร์มากเท่าใด

สิทธิอำนาจก็ยิ่งน้อยลงเท่านั้น แต่ในทุกกรณี

ศาสนศาสตร์ของคริสตจักรจะต้องถูกปฏิบัติใช้ภายใต้การยอมจำนนต่อพระคัมภีร์

เป้าหมายของเราคือการสร้างหลักบัญญัติทางศาสนศาสตร์ที่สัตย์ซื่อ

สรุป

ในบทเรียนนี้เราได้สำรวจความสัมพันธ์ระหว่างสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์และสิทธิอำนาจของคริสตจักร เราได้พิจารณามุมมองต่าง ๆ ที่พัฒนาขึ้นในช่วงยุคกลาง นอกจากนี้

เรายังได้เห็นวิธีการที่ขบวนการปฏิรูปศาสนายุคแรกได้ปรับปรุงมุมมองเหล่านั้นให้ถูกต้องด้วย และสุดท้าย เราได้ศึกษาถึงความจำเป็นในการประยุกต์ใช้มุมมองต่าง ๆ ของขบวนการปฏิรูปศาสนากับสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์และสิทธิอำนาจของคริสตจักรในยุคของเรา

การสร้างศาสนศาสตร์คริสเตียนจำเป็นต้องประเมินสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์และสิทธิอำนาจของคริสตจักรอย่างระมัดระวัง เมื่อเราจดจำและรักษาหลักการต่าง ๆ ที่เราได้เรียนรู้จากบทเรียนแล้ว

เราจะสามารถหลีกเลี่ยงปัญหาหลายอย่างที่ได้ออนทำลาย

ศาสนศาสตร์ของคริสตจักรทั้งในอดีต และปัญหาอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นกับเราในปัจจุบันได้ เราจึงจะสามารถสร้างศาสนศาสตร์ที่จะรับใช้คริสตจักรและถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้

Dr. Richard L. Pratt, Jr. (เจ้าภาพ) เป็นผู้ร่วมก่อตั้ง และประธานองค์กร Third Millennium Ministries ท่านได้รับใช้ ในตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ที่ โรงเรียน พระคริสตธรรม Reformed Theological Seminary เป็นระยะเวลามากกว่า 20 ปี และเคยดำรงตำแหน่งประธานสาขาวิชา พันธสัญญาเดิม ในฐานะศาสตราจารย์ Dr. Pratt เดินทางไป หลายพื้นที่เพื่อประกาศและสอนข่าวประเสริฐ ท่านจบการศึกษาปริญญาตรีจาก Westminster Theological Seminary ได้รับปริญญาโทศาสนศาสตร์จาก Union Theological Seminary และได้รับปริญญาเอกศาสนศาสตร์ สาขาพันธสัญญาเดิมศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด Dr. Pratt เป็นบรรณาธิการทั่วไปของ พระคัมภีร์ฉบับคั่นคั่วที่ชื่อว่า NIV Spirit of The Reformation และเป็นหนึ่งในผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับ New Living Translation นอกจากนี้ท่านยังเป็นผู้เขียนบทความวิชาการและหนังสือต่าง ๆ รวมทั้ง Pray with Your Eyes Open, Every Thought Captive, Designed for Dignity, He Gave Us Stories, Commentary on 1 & 2 Chronicles และ Commentary on 1 & 2 Corinthians.
